

Anna Šochová

Mléko přímo od dojnice života ti dodá více

Johana se usmála na drobka u svého prsu, který bez varování dočistavytuhnul. Poslední doušek mléka mu málem vytekl z pootevřené pusinky. Ještě na poslední chvíli ho však stačil polknout a vzdychl tak slastně, že by ho nejradši držela v náruči dál. Jenže to nejde. Nemůže se citově připoutat k němu ani k žádnému jinému. Švédka Karen jí opatrně kluka odebrala a Johana si přitáhla odsávačku.

Nic extrovního tahle služba nebyla, především si připadala hloupě. Vždycky, když zapojila ten pitomý přístroj. Vždyť to tu zařídili úplně jako průmyslové dojení! I když jinak nemůže mít extra námitky, to ani ne. Je přece součástí záchrany.

Ať její mléko znamenalo jakoukoliv naději pro zdejší děti a pár dospělých, co přežili, pořád se nemohla během odsávání zbytku mléka zbavit dojmu, že je prachobyčejnou dojnící. O kravínech a záběrech ze strojového dojení se jí poslední dobou zdávalo po nocích dost a dost. Ono to zní hezky, když se tu všude okolo mluví o dárkyních života, zázračném mateřství, když tady okolo visí hesla ve všech řečech. Jenže skutečnost někdy vypadá docela pitomě.

Dobře, hotovo. Už mohla ty nálevky odpojit, otřít dvorce bradavek a zkontrolovat, jestli se neobjevila nějaká trhlinka. Dobrý. Johana měla žízeň, že by se o ni mohla opřít. Nejdřív ale osušila bradavky a natřela olejíčkem. Už skoro týden se jí neudělaly žádné trhlinky a tak mohla zachraňovat svět bez jakýchkoliv vlastních bolestí. Pokud se nepočítá přicucnutí. To holt je cítit vždycky, když se přiloží děcko po několika porodech. Třeba taková Marienchento nemůže pochopit, ale ta měla jen jedno mimčo. A Johanina němčina na tyhle jemné detaily naprosto nestačí. Karen se tváří normálně, ta jako kdyby tušila, o čem je řeč.

Johana zapnula knoflíčky mateřské podprsenky a natáhla ruku ke sklenici mléka. Dneska třetí půllitr. A dobrý, chlazený a neošizený. Tedy ne moc, protože když jí poprvé dali mléko přímo od krávy, zhoupnul se jí žaludek. Už pochopila, že musí nejdřív kouknout, není-li v mléce víc smetany, než ona snese. Jojo, vyrostla v paneláku a mléko pila spíš namodralé ředěním, než smetanové, jak to příroda vymyslela... Kdo mohl tušit, že jenom v mléčných tucích, navíc nerozsekaných průmyslovým odtučňováním, se rozpouští jediná známá posilující chemie na laktaci?

Ne, že by ji dokázala udržet, jen způsobila nabobtnání žláz. To jedině jim mohli dodat, aby se výroba léku v těle kojných zvedla k abnormalitě. Normálně by ani Johana nepřelezla přes dva litry vytvořené mateřiny denně.

Zaplatřpánbu, že povinné mléko smí pít vychlazené a bez škraloupů! Radši nevzpomínat na ty první dny, kdy se jí zvedal žaludek a všichni nad ní vrtěli hlavou. Doktoři srandovně brebentili, ale nic jim to platné nebylo. Prostě to nebylo normální odtučněné, na jaké je zvyklá z Penny.

Nezapadala holt do vojenského řádu, který stanovil vyváženost stravy, odpočinku i nezbytného minima a taky maxima pohybu. Tlumočníci zrovna nebyli k mání a nikdo ze světa zkrátka netušil, čemu se taky dá v sokolovských marketech říkat „mléko“. Jenže co by pro ni neudělali! I výjimka se vymyslí, když jde o kojnou, která produkuje jediný známý lék. Ba co víc, právě Johana v mateřském mléce drží rekordní obsah protilátek ze všech přítomných mamin. Byly tu už nějaké rekordmanky před ní, dokonce i s vyšším obsahem, ale teď je tu prostě ona. Což u některých holek probouzí docela slepičí kvokání a zášť, jako kdysi mezi holkami na učňáku.

To bývaly časy, to ještě věděla prdlajz o životě... Dost! Ještě by začala vzpomínat. To ne, to se tady nesmí. Jenže jak se tomu ubránit? Tam někde daleko doma zůstal manžel a děti. Jsou bez jakéhokoliv spojení, jen peníze jim tečou. Martinovi to možná nevadí, ale co děcka? Co mají z těch peněz a pohádky, když je máma na tu dálku nepohladí, nevyslechne, slovíčko nepoví? Nojo, máma je úžasná hrdinka, obětovala se a zachraňuje umírající.

Prdlajz, prostě vyšší zájmy. Přijeli pro ni a hotovo. Vyjednávali sice vcelku ohleduplně, aby neměla šok a mlékotvorba se nezastavila, ale okamžitě bylo jasné, že se to nedá odmítnout. Johana nesmí po rodině tesknit, musí si udržet produkci, jak nejdéle to půjde. Když jí dají takového pucka, je jí to všechno naprosto jasné. Musí být vděčná za tohle svoje poslání, za jedinečnou šanci, kterou dostala. Kojením dávat naději? Ona, obyčejná holka ze Sokolova, dělá světovou věc.

„Smutná? Johana, jsi dobrá?“ Karen se pátravě zadívala do Johaniných očí. Ovšem, hned se musí potřást hlavou, pokrčit rameny a narovnat se. Aby Karennehlásila, že

Johana má depku. Tady se totiž hlídají i navzájem. Ne, že by se nějak sestersky podporovaly nebo utěšovaly, ale zrovna Karen a Marienchenberou veškerá nařízení nějak moc vážně a do puntíku. Nesmíš mít depku? Tak se koukej pořád zubit. A ne, aby tě někdo slyšel bulet, jasné?

Johana se proti tomu ráda v duchu bouřila, vždyť právě taková nařízení jsou pro každou mámu vyloženě na palici. Kruci, nemá nárok na krátké zamyšlení?! Tůdle. Jsou věci, co se normální mámě honit hlavou nepřestanou. Zachraňuje tady kde koho, stala se z ní vzácná bytost a doma se z jejího konta zatím splácí krásný nový dům s pokojíčky pro každého a krásnou věžičkou pro princezničku Mášenku. Hm, a Martinovy podnikatelské dluhy.

Tahle vzpomínka Johanu přece jenom dostala: fešák a sportovec Martin, pro kterého se po deseti letech manželství stala blbou služkou, teď najednou závisí na ní. Je to vítězství, ale docela hořké. Stálo ji smlouvu na nejmíň rok a půl odříznutí od domova. Ach jo! Dala si do smlouvy podmínku, že na vedení domácnosti a Martinovo hospodaření bude dohlížet kurátor. Martin přitom seděl jako pěna a ani nepípнул.

Ovšem, že je to drsnárna, když on ani jeho matička nebudou mít přednost před dětmi! Žádné parfémky ani krémíčky proti vráskám, žádný golfíček. Buď si vydělej anebo drž hubu a krok. Ještě, že je tu Denisa! Mladší ségra je k nezaplacení. Jednak nemůže Martina ani vidět a také se sama nabídla, že nahradí malé Mášence mámu. Díky ní má Johana jistotu, že Martin neoblafne kurátora a že skončily výlety paní matky na Kanáry nebo Tunisu. Nebudou žádná Martinova kasina a dvě buchy ve vířivce Gentlemans clubu. Ještě, že odtamtud nestačil domů něco donést a Johanu nakazit! To by mu snad ten jeho aparátek ufikla! Radši nepřemýšlet.

To je vážně báječné vědění: zatímco ona teď ze sebe vydává lék, Martin má po hujajá, s děláním granda je utrum. Jen ať se pěkně věnuje svým čtyřem dětičkám, když je tolik moc chtěl. Ne, opravdu nemá cenu se rozčilovat.

Johana se protáhla, nakoukla do tabulek a spokojeně konstatovala, že jí Karen po zvážení všech tří kojených dětí zapsala litr dvacet mateřinky. Na odsávačce vyskočilo dalších sedm set padesát mililitrů. To by šlo, jakožto pochodující mlékárna se tu

Johana, doma jen přiblblá ztloustlá kuchařka, rozhodně neztratí. A ty ostatní holky se klidně můžou šklebit, jak chtějí. Večer Johanu čeká ještě jedno kolo a možná přece jenom někdy té vysněné rekordní desítky litrů za den dosáhne. Zazubila se nadšeně na Karen a ta uznale ukázala zvednutý palec.

Desítka denní produkce mateřského mléka tady platí za bájnou hranici. Většina povolanych mamin se dostane na osm litrů docela hravě, ale nad devět a půl zatím nešla žádná. Ani Marienchen z Marktedwitzu s těmi svými prsy sedmičkami. Ta je vlastně chudák. Dala děcko po narození k adopci, chtěla injekci na zastavení laktace, jenže mezitím jí vyšetřili mlezivo. Porodila svoje nechtěné dítě v dost blbou dobu, holka nešťastná. Na druhou stranu je pro ni možná snazší kojit děcka cizí, která se střídají. K žádnému nepřilne a ještě ji tady krmí uznáním, jaká je skvělá. Marienchen má navíc tu výhodu, že prý žila naprosto sama, opuštěná jako pes, měla strach z návratu do práce. Je jasné, že by se jí hned ptali, kde má dítě, mezi ženskými v továrně by byla dlouho nemožná. V Bavorsku na rodinu dost dají a ona je z malého města. Najednou ji potkal zázrak, takže Johana jí upřímně nadšení věří.

Taky to nemá lehký, co si budeme namlouvat. Johana se ani nediví, že se Marienchen upnula na pánbíčka. Snad denně se vděčně modlívá k Panně Marii, protože když se šla jednou vybrečet do kostela, nějaká babka jí potrat rozmluvila. Svoje nechtěňátko nezabila, donosila je klidně a dneska věří, že našlo pořádné rodiče. To, že je Marienchen právě tady, bere jako pochvalu od své Panenky. A proč ne. Vlastně je uklidňující naslouchat, jak za plátěnou stěnou brumlá ty svoje modlitby. Když se totiž někdy holkám rozbřeskne, co ztratily a co tu dělají, hroutí se. Víra Marienchen drží, jednou dokonce blekotala něco o tom, že Svatá Panna Maria a ona spolu něco mají.

Marienchen je chudák na několik způsobů najednou. Až přestane kojit, co bude mít? Peníze si prý posílá na nějaké rodinné konto, ale o nikom z rodičů přitom nemluví a diví se, že Johana měla nějaké podmínky. Nepochází z extra poměrů, možná nějaké

příbuzenstvo žije vesele na její účet. Johana sice rozumí málo, ale Marienchen se už několikrát zarazila a zmlkla, když se tuhle žvatlalo o rodinách. Nebyla by první kojnou, na jejíž konto se dostali příbuzní. Už to tu prý několikrát bylo. Kdoví, jestli tedy svá eura nesype do bezedné studny.

Stejně je to divná sranda osudu. Nejdřív byla Johana normální holka, co se mohla utancovat na zábavách, potom kynoucí buchta a kvočna, klesala vedle úžasného Martina do bezvýznamnosti – a najednou se zjistilo, že je pomalu světová hvězda. Což bylo aspoň pár týdnů fajn. Ostatně život mnoha ženských po objevení protilátek v mateřině nabral divný a vlastně dost drsný směr, nejen Johanin. Na celém světě se v onen průsečíkový moment ověření léčby našlo jenom pět set padesát osm kojení schopných žen s protilátkami. To bylo titulků! Všichni to číslo znali. Byla z toho nejdřív senzace, kdežterá ženská chtěla taky dosáhnout po uznání své výjimečnosti. Tisíce se jich hlásily na vyšetření, ale jen zlomek dalších uspěl. Zato se před dvěma roky zavedlo povinné celosvětové vyšetření mleziva a po čase našli doktoři ještě několik dalších souvislostí.

Dneska se dá už dva měsíce před porodem zjistit asi šedesáti procentní pravděpodobnost, že se po porodu spustí tvorba léčivého mléka. Zjistí se také stopy z předešlé laktace, to je tak půl napůl šance, že u dalšího děcka lék bude. Tato čísla znamenají velikou naději, i když se nezdají být nic moc. Proto dnes prý zhruba čtyři tisíce dalších žen různého věku řeší dilema, zda se mají nechat oplodnit, v podstatě kýmkoliv, a potom od svého dítěte hned po šestinedělí odjet do horoucích pekel.

Prý se o to snaží nejvíc ženy kolem přechodu, dokonce se pro ně dělá speciální příprava na oplodnění, všechno hrozně propočítané, jen aby se neohrozil výsledek. Ty ženy vyřazuje kdejaká komplikace v předchozím těhotenství nebo ve finále císařský řez. Jojo, kolem získání léku se roztočil šílený kolotoč. Johana slyšela dokonce o sedmi padesátnicích, kterým se to povedlo. Kolik je v tom oběti a hrdinství, kolik tlaku z okolí a cinkotu peněz? Občas je tady z toho každé holce na blití.

Johana zamýšleně procházela chodbou, míjela další krmicí směnu a s úsměvem jí hlásila svá čísla. Těšil ji obdiv holek, dokonce i zahlédnuté záblesky závisti. Ty ji

přítom zároveň pořád udivovaly. Fakt se ocitla ve slepičárně. Propánajána, copak i tohle se dá doopravdy závidět?! Vždyť zas tak o nic nejde, Johana křivky „výkonnosti“ vnímá jen jako o hru. Všem přece jde o dobrou věc, sakra! Byla tady skoro nejstarší a občas ji holky podezíraly z tajných postupů a zlepšováčků. Nojo, vždyť si sotva zkusily první děcko aprdlajz vědí o životě. Koneckonců, proč je nenechat závodit a mačkat ze sebe mléko, jak to jen jde? Vždyť aspoň mají, o čem dumat. Možná doufají, že za vysokou produkci časem i nějaké peníze navíc padnou. Svým způsobem jsou to docela směšné závody, které patří k té jejich dobré věci.

Oblékla se do lehké letní sukně a košile s krátkými rukávy. Nic moc paráda, ale strašně ráda nosila sukně. Tady u moře je ovívání větrem moc příjemné. U vrátnice si vyzvedla dvě jablka a řekla strážnému, že půjde do vesnice. Nebo městečka? Vždyť je to fuk. Často je to stejně velké a čert se v tom vyznej.

„Jdu k prvnímu náměstí a zpátky. Se psem.“

Pro jistotu gestikulovala, na svou výslovnost se nespolehala. Mladík přikývl, poznamenal si iniciálu a číslo, které měla Johana na visačce. Když vkročila do přechodové komory, spustil filtr. Aerosol sice přilepil halenu i volnou sukni k tělu, ale sotva vyšla do slunečného dne, bylo jí báječně. Plácla se pravačkou do stehna a flekaté psisko s neurčitelným původem zvedlo hlavu.

„Majlo!“

Spokojeně to štěklo a zvedlo se. Moc zábavy tady ani na jiných štacích ten pes neužil, hlavně se spokojeně cpal a válel na staré matraci ve stínu. Ani vojáci ho moc nehladili, ženy na něj nesměly sahat vůbec. Ale jako doprovod byl Majlovřele doporučován. Neměl ve zvyku na nikoho skákat a vnucovat se, naopak dobře vycítil čerstvé chciplotiny. A čerstvá chciplotina v zasaženém kraji znamená smrtelné nebezpečí.

Všechny mohly chodit ven, ale většinou odmítaly, že je to pro ně depresivní. Johaně se také stalo, že už dvakrát Majlo zavrčel a couval, už dvakrát na její trase procházky

čerstvě chcípla myš nebo ještěrka. V tu ránu se Johana otáčela a vracela, samozřejmě chcíplotinu nahlásila. To bylo potom pozdvižení u kvočen! Holky měly téma a dlouho vyčítavě rozebíraly, jak moc Johana riskuje. Ještě, že půlce z toho nerozuměla! Vyžívaly se v tom tak, že očividně s chutí skočily po výživném námětu na nekonečnou diskuzi. Mohly ji poučovat, kárat, zvedat oči nahoru a spínat ruce, zatímco ona se měla cítit provinile a jako malá zlobivá holka. Ony tu přece mají zachraňovat životy a uzdravovat, ne riskovat vlastní zdraví! Měly navrch a užívaly si to snad víc, než s chlapem.

Krucinál! Někdy by z nich vyla. Ano, samozřejmě, ony měly pokaždé svým způsobem pravdu, vždyť procházka vymřelým městem nebo vesnicí vždycky probouzela otázky na ty, kdo už nemohli odpovědět. Docela těžké otázky a pomyšlení na ty svoje lidi doma.

Třeba Clarissa tvrdí, že se při pohledu na prázdné domy a zahrady bojí a stydí zároveň, jako kdyby se provinila vlastním přežitím někde v bezpečí. Nejmiň dvě holky vždycky začnou přizvukovat, až je z toho pomalu divadelní chór. Jenže Johana měla podezření, že si to vytáčení a lehkou hysterii užívají skoro jako náhražku za sex. Ještě, že neuměly česky, když si tiše pro sebe přeříkávala:

„Slepice pitomý, slepice pitomý, držte už zobáky...“

Johana totiž procházky milovala od samého počátku. Přece nebude posedávat ve stanu, kvokat jako ony a hloupě kynout. Chůze je nejlepší metoda, hned po porodních cvičeních, jak tomu knedlíkovatění uniknout. Jenže vykládejte někomu o knedlících, když je v životě neviděl! To radši blbnou jako Andrea, co na to šla naprosto pitomě, zato vědecky: po příchodu chtěla cvičit nějakou fitzumbu, ale rychle jí to zatrhli. Cvičení na linii a fyzické vyčerpávání přece zastavuje mlíko, to ta velká vědkyně taky mohla nastudovat!

Takže zbývají právě jen procházky a nad těmi se holky ofrňují. Ano, určitě je divné chodit prázdnými ulicemi a nepotkávat živou duši. Ale přece jenom aspoň trochu to voní nadějí a doufáním. A možná ti lidé naposledy trochu ožijí, když jim někdo pochválí všechno, co po nich zůstalo. Když třeba obyčejná mamina Johana uvidí a

ocení tu krásu, kterou vytvořili. Nebo se dojme nad vyšlapanými kamennými schody. Čas se tady zastavil a smekl klobouk před všemi, kdo náhle, jako mávnutím proutku, klesli k zemi a zemřeli.

Je fajn najít si chvílku na poslední procházku v tomhle městečku, než se objeví další místo k vyčištění. Už byl moc dlouho klid. Celý svět se třese strachem, kde to bude, jestli novoluní zase někam dopraví neúprosnou smrt. Ne všude se vymřelé lidské osídlení během toho měsíce stačí připravit pro nový život. Tady ano, oddíly specialistů prý ráno vyčistily poslední shluk domků, nalepených jako ptačí hnízda přímo na skále nad přístavem. Bylo to tu maličké, ale budiž tomu přán ten vznešený titul „městečko“.

Johana v prvních dnech nahlížela i dovnitř, za odemčené dveře. Samozřejmě jenom tam, kde bylo žluté označení „FREE“. To jsou domy, kde nikdo nepřežil, budou volné a po vyčištění oblasti se znovu osídlí. Takhle se to dělá už sedm let. Je zbytečné něco pálit, ničit, bůhvíjak dezinfikovat. Nemoc se objeví, vybijе dvě třetiny všeho živého a zase zmizí. Nikdo neví, kdy a kde příště udeří. Zatím se nevrátila na žádné ze stovek zasažených míst. Zvláštní je i podobná velikost městeček, do nejvýš do deseti tisíc obyvatel. Jenže všechno může být poprvé. Třeba Marseille je prý nedaleko. Hm, dál ve Francii Johana ještě nebyla – a za takových okolností ani nechce být.

Johana si dnes prochází místa, o jakých snila v časech líbánek, během těhotenství a mateřských. No ano, odmítala jezdit s Martinem do exotických krajin, protože vždycky měla nějaké čerstvé mimino nebo břicho nebo ještě neměla postavu na bikiny a Martin zásadně jezdil s partou známých. Byli jediným manželským párem, ostatní žili jako single a pěstili se tak usilovně, až Johaně oči přecházely. O čem by se s nimi bavila? O značkových hadrech?

Připadala si mezi nimi jako brambora. Nepraná k tomu. Uznávala, že v téhle blbě době, pěstující tělesnou krásu bez ohledu na mateřství a těhotenství, Martinovi moc velkou čest nedělá. Jenže ona opravdu neuměla těhotnět štíhle, jenom s melounkem, co se vystrkuje z kalhot až na poslední chvíli, aby každý viděl. Sice si vždycky

dokázala lehkým cvičením stáhnout kůži břicha tak, že neměla převisy, ale málo platné, pevná placka to nebyla. Ach jo.

Obětovala se rodině a Martinovým dluhům skoro na poslední chvíli před malérem Martinova krachu, jenže ty testy na protilátky mohly do Česka opravdu dorazit ještě aspoň o rok později, než do Evropy. Když se i tak zpozdily skoro o dva? Moc by se nestalo!

Zůstala by se svojí nejmladší princeznou Mášenkou, viděla by ji sedět a chodit... Taky ostatní ji přece potřebují. Možná ještě víc! Třeba Vítek a ta jeho škola. Slovní úlohy mu jdou, jako když se pes pase a kočka modlí. Sakra, sakra, sakra! Mít alespoň nějaké zprávy, to by chtěla.

Johana potřásla hlavou. A dost! Tohle je špatný kolotoč myšlenek. Co by dělala doma? Vždyť by stejně do toho vlítla znovu a nechala doma to další, ne? Možná by dokonce bylo plánované právě pro vyvolání tohoto léčivého mléka. Chudák svišť, být takhle účelově počat a schválně už předem opuštěný!

Od plukovníka Cohena se hned na začátku dozvěděla, že se jim u jiných matek spojení s rodinou neosvědčilo. Nikdo nemohl vědět, co na kojné zapůsobí. Mléko se ztratí příliš lehce a znovu ho nevyvoláš. Také prý není jisté, zda příbuzenství s kojnou někoho neohrozí, prý už se odehrálo i pár únosů. Jo, mateřina, dneska vzácnější, než krev. Těžko se přivolá a udržuje, ale zmizí jako lusknutím prstů. Navíc není vhodné ze strategických důvodů, aby se venku vědělo, kde přesně kojné jsou. Vždycky je uzavřena velká zóna, střežená snad víc, než - třeba papež.

„Černé oči, jděte spát,“ zanotovala si, aby přehlušila zakázané přemítání. Jenže pod polohlasně zpívanými slokami se točily neodbytné myšlenky. Marná sláva, je to divné. Kdo by jim chtěl ublížit? Muslimové? Radikálové? Jací, proboha? Ony jsou přece nadějí všech, vždyť i v Turecku byly vymřelé osady zrovna v době, kdy testovali Johanu? Hlavně celé pobřeží Středozemského moře a Jadranu to ničí. Afriku to asi jenom lízne, zato Evropu divný mor bere každou chvíli. Jeden by řekl, že by se muslimové měli spíš radovat, než zkoušet atentáty, jakými kojné při vstupním školení strašil Cohen... Nebo nějaké hajzly šťve právě to, že kojné pár lidí tu a tam zachrání?

V Americe prý tajemná smrt běhá jenom jednou dvakrát do roka, o tom se moc nepíše... Nojo?! Jak to vlastně řeší v Americe? V Brazílii prý několik vesnic srovnali se zemí, že tam stejně nikdo nepřežil, na Floridě následoval nějaký hurikán, tak se to zakrylo – a potom už Johana slyšela jen zprávy z Evropy. Když byly. Jako kdyby se Evropani trhli od ostatního světa, i když vědecká spolupráce, samozřejmě, zůstává. Prý. Do tábora ke kojným skoro žádné zprávy nedojdou, ty se holky dozvědí jen od nových členek týmu nebo od Cohena.

Dozpívala, vzdychla, přivolala Majla a ukázala mu, že se spolu vrátí. Moc se mu nechtělo, procházky měl opravdu rád. Máš smůlu, kamaráde, panička má zase nějak moc blbé myšlenky. A blbé myšlenky, kamaráde, jsou tady zakázané. To by hned musela mluvit s doktorem. U Johany by k tomu musel být přivolaný tlumočník a tím pádem už vůbec není, oč stát.

Pohyb na vzduchu Johaně tentokrát náladu nezvedl, jak čekala. Nejspíš si po návratu vleze k videu a bude koukat na nějaký hezký zamilovaný film. To je nejlepší, magoření u herních konzolích pro Johanu není. Nojo, tak ještě touhle uličkou po schodech dolů.

Kráčela opatrně a užasla nad výhledem na moře. Jako kdyby ho měla na dosah ruky a ne tolik hluboko. Psisko uteklo ještě za roh, ale drželo směr, tak se snad Johana domotá někam do známějších míst. Skutečně, tohle náměstíčko už znala. Tamhle dolů je spousta FREE domů.

„Jéé, Majlo, podívej! To je nádhera...“

Užasla u výlohy obchůdku. Dřív si ho nevšimla, což je docela hřích. Skoro přitiskla nos na sklo, brouci na rámu výlohy jí byli ukradení. Všude jsou tihle švábi se zeleným hřbetem, ti fakt přežijou všechno. Už se jich ani neštítla. Důležitější je to, co vidí uvnitř. Krása krás! Bíle vyšívané plátno, okraje šátku vypadají jako krajka... Sto čtyřicet Euro není zas tak moc. Bábi, ta by možná dokázala taky něco takového. Nebo Oldwomen, ta umí kdeco!

„Pááááni, tohle umět nebo aspoň mít!“

Majlo souhlasně štěkl, ale Johana už zklamaně sykla. Fakt už jí leze něco na mozek, tady přece peníze nemá. Kupovat stejně není, od koho. Jen organizovaně zajet do obchodů a dělat první zákaznice, kterým doprovod sepíše zboží na lístek a potom to od společností dostanou jako sponzorský dar. Oni si to prý potom využijou v reklamě, jako že zázračné kojné používají jejich oblečení, kabelky a třeba vložky. Jenže tohle je jiné, do takových malých obchůdků se nechodí. Představila si prsty vyšíváčky, která tu nádheru stvořila, a úzkost z nemilosrdné smrti jí sevřela hrdlo. Takhle vyšívají stařenky. Bože! Už už by se podívala na dveře, ale přála si, ať tam není žlutá barva nápisu. Kruci, něco tam přece jenom bude. Ano, FREE. Do prdele, vymřeli!

„Není to tu bezpečné,“ ozval se za ní hluboký hlas. Páni, málem se jí podlomila kolena! Otočila se k vojákovvi v maskáčích. On toho řekl víc, ale všemu Johana nerozuměla. Oni mají takový ten chránič brady, třeba i kvůli tomu je houby slyšet, co přesně říká. A co by tak asi mohl říkat zvláštního? Není nutné varování rozumět do mrtě, přikývla a potěšila se pohledem na pěkného mužského. Modrá helma mu šla zatraceně dobře k očím.

„Mám Majla.“

„Kde?“

Aha, psisko je už na druhé straně ulice. Žebřá o pamlsek u druhého chlapa z hlídky. Vořech jeden rozmazlenej! Pokrčila rameny.

„Vy jste tu. Já jdu zpátky.“

Bylo jí fuk, jestli ten sakra pěkněj kus mužského rozumí všem jejím slovům. Anglina nebo němčina, promíchaná s češtinou, jazyky jí šly všechny jak psovi pastva. Za ty měsíce se naučila leccemu slyšenému rozumět, ale jak byla řada na ní samotné, huba se Johaně slepila a jazyk odmítl kroutit podle myšlenek. V duchu mluvila obstojně, ale telepati se tu holt ještě nevyskytli. Sakra! Opravdu zpátky musela, dokonce docela rychle, nějak se jí napínala prsa. Ještě nebyl čas na kojení,

ale díky svým předchozím mateřstvím věděla, že tak na ni působí i pěkný mužský. Když tak kouká...

Sakra! Mimoděk si dlaní přejela po straně pravého prsu. Nojo, už od mléka mírně vlhne. Voják její pohyb sledoval a byl to zřetelně právě takový ten pohled, okořeněný mužským zájmem. Asi bude horňák, velký prsa takové chlapy dokážou pořádně vzrušit. Nalévala se mu o to víc přímo před očima a haleně jí málem ulítávaly knoflíky. Ještě mu vystřelí oko, došlo jí. Málem se rozesmála.

Polkl. Byli tak stejně staří, ale z té jeho výstroje koukaly jen oči. Modré a moc příjemně chtivé. Páni! Jak je to dávno, co Johanu někdo takhle pozoroval? Bylo by blbý kouknout mu dolů, přemáhala se ze všech sil, ale tutově se stala objektem velmi silného mužského zájmu. I kdyby nekoukal tak pěkně, i kdyby šlo jenom o momentální potřebu... Beru všechno, zaznělo jí najednou v hlavě. Jenže dalo by se nějak TO? Sakra, teď umět anglicky! Neztrapní se? Za pokus nic nedá:

„Tam u FREE dům-hrad za rohem skákat ještěrka. A... a stejní švábi jako tady.“

Když nevěděla co říct, dávala dohromady docela praštěné věty. Taky se anglicky učila jen pár měsíců, ne? A mezi holkami, co toho neuměly o moc víc. Zatím považovala za úspěch, že přestala říkat „Fakt, jó?“ Dokonce velmi rychle pochopila, že to berou jako sprostárnu.

„Ukažte mi to,“ přikývnul.

„Joachime, seberu ještěrku, ty naber brouky. Vezmi na ně nějakou sklenici. Vědci už skončili.“

„Rozumím, seržante.“

Vyкроčil k rohu ulice. Johana šla za ním. Zdá se jí to? Věděla jen to, že možná bude strašlivě zklamaná, ale ještě strašlivější byla náhlá touha, která s ní div nemlátíla o zdi. Kolena kudrnatěla a skoro omdlela, když se k ní otočil a ukázal dovnitř domu. Přikývla. Otevřel dveře, aby mohla vejít.

„Chtěl... Matko, můžeš mi dát... Několik doušků?“

Asi neslyšel, že dospělí nemusejí mateřinu dobře strávit. No, její protilátky za mírnou bĕhavku určitĕ stojí. Johana překvapila samu sebe. Vyhrkla:

„A ty mnĕ... sex?“

Zarazil se. Znovu se na ni podíval, až se jí doopravdy podlamovala kolena. Potom řekl něco, čemu rozumĕla naprosto přesně: „To není obchod... To jesen...“

Sundal si helmu, položil na židli, rozepnul to svoje těžké řemení s udĕlátky. Jak ho tak pozorovala, vlastně si ani nevšimla, že už jsou v kuchyni. Že se zadkem opírá o stůl za sebou, což jí najednou připadalo velice šikovné. Tak akorát.

Sahala ke knoflíku haleny, ale on to udĕlal sám, skoro nábožně. Přes jeho hlavu zahlĕdla vytřeštĕné oči toho druhého... Joachim? Vůbec ji to nevyrušilo, naopak. Připadala si jako v nějakém šíleném pornu. Druhé Vánoce! Jako kdyby rozhodoval někdo za ni, zvedla Johana ruku a přivolala ho ukazováčkem. Šel jako na provázku.

„Mám dva,“ řekla omluvně seržantovi, který se k ní dole tiskl a nahoře se těšil zdrojem zdraví. Ne z Posázaví, ale Sokolovska. Kousl se do rtu, zvláštĕně se na ni podíval, přikývl. Potom znovu opatrnĕ sál její mlĕko a Joachimovi udĕlal trochu místa. Bylo to rozumnĕ řešení, ze druhé bradavky už potřebovala Johana také odebrat. Joachim div nepoklekl, pili jak Romulus a Remus od vlčice v nějaké starĕ knížce. Byli opravdu sladcí. Ale trvalo jim to až moc dlouho, už úplĕně tála. Ne v prsou, ale dole.

„Musí to být rychlovka, promiň,“ omlouval se seržant za oba. Joachim zrudnul, ale nebyl proti. Naopak. Možná to nakonec fakt bylo very speedy, ale Johana zažívala sen. Rychlý, ale intenzívní, přitom docela něžný. Jeden po druhém, celý šťastní z příležitosti, jakou jim dala. Teď si Johana opravdu mohla připadat jako relikvie. Dárkyně života a také slasti. Přitom tihle kluci jako lusk určitĕ můžou mít holky jak modelky... I když se potom rychle zdekovali, každý z nich se vrátil ode dveří a znovu ji políbil.

Uklidila, i když skoro nebylo co, hlavně srovnala křesla a polštáře pohovky ve velkém pokoji. Kuchyň byla pro tři dost malá a nepohodlná, tak se nějak přemístili. No to mi povídejte, jak přesně to bylo? Johana měla nějak výpadek, ony ty rychlovky zas tolik rychlovkami nebyly. Nebo ano? Ále, času ještě bude na rozpomínání, sladkého vzpomínání. I kondomy si kluci odnesli. Zajímavé, že vojáci na mírové misi nemají ostré náboje, nýbrž kondomy. Neprotiřečí si to? Nebo to nebyla součást výstroje?

Večer se holky hádaly o to, kde budou příště. Měsíc už couval, zase to někde vypukne. Ani nebyly vyděšené, už to braly jako fakt a další důvod k diskuzím. Třeba Karen vypadala, jako by jí spíš záleželo na správném tipu než na faktu, že se tady přou o městečka s tolika nebo více tisíci mrtvých. Nejspíš jim pomáhalo, že ony jenom tuší a počítají ty mrtvé, nevidí ale ani jediného. Mimo děti se nepotkají ani s dospělými, kteří přežili a mohli by je rozrušit. Takže to mají celkově jednodušší. Jsou hezky jako v bavlnce nebo pod šturclem. Jako ta babiččina prastará panenka.

Číslo v tom počtu mrtvých nemá tvář, jméno, ani prsty vyšívačky. Dospělé lidi ony jakožto sloužící kojné ani nezaslechnou, přeživší za nimi totiž vůbec nesmí. Prý vždy bývají v nějaké budově bokem, z dalších bezpečnostních důvodů.

Možná proto holky tak nerady chodí na čumendu po městech. A do domků? Tam už vůbec ani nepáchnou! Nejsou tak zvědavé nebo se bojí? Johana vždycky ráda nakukovala do cizích oken, tady se tím může bavit do alelujá. Nadechne se v tom domě a představuje si, kdo tam žil. Je to taky trochu jako modlitba za zemřelé. Když jakoby cítí stíny těch odešlých, aspoň někdo na ně vzpomene, upokojí jejich duše v zapomnění.

Právě teď si Johana uvědomila, že to s tím novoluním nejspíš nebude tak slavné ani přesné. Zatímco holky se soustředily na to, co si která pamatovala z domova (titulky z bulvárů, které pravidelně ječely o vražedné fázi Měsíce), Johana si moc dobře vzpomínala, jakou párkrát pocítila úlevu, že se úder neznámého moru zpozdil o dva, tři dny, nejmíň dvakrát dokonce o týden. Jednou se i předběhl, ale bylo to jen jedinkrát, o celé čtyři dny. Kdoví, jaké to bude teď. Zprávy k nim přece přicházejí jen

s novými holkami, které houbelesvědí o tom, jak budou odříznuté od okolí. Žádnou ani nenapadne nahustit si do hlavy zprávy z půlky Evropy.

Jisté během času zůstalo pouze to, že z vymírání žádní vědci ani trochu moudřejší nejsou. Měsíce plynou, přibývají hromadné hroby a vyčištěné domy - a proti tomu stojí pouze léčivky kojné, dál slavní vědátoři nepokročili. Zůstává jim na hrbu veliká záhada, protože zasažená městečka a vesnice mají společnou jen blízkost moře do třiceti kilometrů, velikost – a strašlivě rychlé vymření lidí a zvířat. Nepomáhá rostoucí zbožnost lidí. Stovky jich tu a tam zachrání náhoda, přesněji některý ze stále častějších útěků na několik dní. Celé rodiny se snaží v čase úplňku nebýt doma. Jeden nebo dva dny člověku nejsou nic platné, protože pokud se vrátí příliš brzy, stačí to chytit taky. A informace nebo varování se nedostanou ven, okamžitě nastoupí přísná opatření. Johaně připadá hnusné, že vojáci ty lidi nechají dojet domů, kde už je napůl mrtvo. Embargo totiž opravdu platí i pro ty, kteří přijedou z vnitrozemí a netuší, že do toho právě spadnou.

Ale prý ti navrátilci většinou přežijí, především díky jim, kojícím maminám. Alespoň plukovník Cohen to říká. I když čert ví, jestli nepapouškuje oficiální fráze, aby maminy motivoval. Je to celé takové upatlané, divné. Zpočátku plnily tragédie noviny, celý svět nad nimi plakal. Když třeba rodiče spěchali z obchodní cesty k dětem a vjeli do vymřelého města nebo vesnice... Fuj, radši nevzpomínat. Nejhorší prý bývá, jak miminka pláčou do ticha. Snad aspoň v tomhle Cohen nelže, když tvrdí, že za něj už žádné miminko nezůstalo bez péče.

Bývá to ve vzduchu? Bylo to i v nich? Těžko říct. Johanu by skoro stejně silně zajímalo, jak je možné, že se kdesi daleko od Středozevního moře, hlavně ve střední Evropě, západním Německu a Anglii, našlo tolik holek s protilátkami? Vždyť se tady v přímoří liší od jejich domoviny všechno, třeba slepice nebo volně rostoucí kytky a koření. Jenom ti divní švábi jsou všude vidět stejní.

Hm, jak to vlastně dělají v Americe nebo Číně a Rusku? Pokud se Johana pamatovala, i Indií to prošlo a Pákistánem, ale kojných tam prý moc nemají.

Motaly se jí hlavou všelijaké představy. Moc s holkami nemluvila, jenom naslouchala a někdy si počítala, kolika slůvkům z věty nebo proslovu rozumí. Víc se orientovala melodií hlasu. Taková Clarissa uměla vztekle ječet skoro virtuózně.

Johanu nijak nerozrušila, ta pobaveně sledovala reakce ostatních. Proto mezi ně chodila, i když sedávala v koutku. Dnes se přebírala svými hadříky a uprostřed švitoření dumala, jestli by nestálo za to zkusit sesmolit podobnou výšivku, jakou viděla. Nebo vůbec nějakou. Když nastoupila na noční krmení, měla Johana prsy nacpané mlékem, až se jí pod kůží rýsovaly hroznovité bulky. Podívejme, co s mlékotvornou neudělá trocha orgasmu! Do desítky jí za dnešek chybělo jenom necelé deci. A to se jí už má dávno dělat mléko jen během krmení! No samozřejmě, že se ho Johaně ve skutečnosti vytvořila spousta, vždyť kluci se ve městě napili opravdu zhluboka. Takže rekord má za sebou, i když tajně. Usmívala se od ucha k uchu a bylo jí blaze.

Zato ráno se Johana pořádně lekla, když si ji zavolal Studený čumák, čili plukovník Cohen. Většinou si jich zval najednou několik, podle „služebního věku“, jenže tentokrát šla jen ona. Určitě půjde o něco jiného, než ty jeho rozpačité a skoro plivané pochvaly. Dnes měla Johana značný hříšek na hřbetě, když mu tak trochu svedla dva vojáky. Dá jí to sežrat? Potrestá kluky? Nahlásil to nebo je někdo prásknul?

Z plukovníka Cohena měla Johana docela vítr, protože vypadal a choval se úplně jako takoví ti klasicky kožené důstojníci ve filmech. Přesněji Britové ve vzorné uniformě, džentlmeni, ale čert se v nich vyznej, ani brvou nehnou a picnou třeba babičku, protože to měli v rozkaze. Cohen byl pro Johanu pořád hodně nečitelný panák, děsně se ovládal a hlídal, navíc z něj často vanulo slušně skrývané opovržení. Na to měla Johana extra vyvinutý čich!

Sotva Johana vstoupila do kanceláře, uviděla, že to dneska opravdu nebude legrace, když tu stáli tři další oficiři a tlumočník. Ale ten byl, jééé... Málem si vzdychla nahlas. Kruci, kde ho vyhrabali? Chlap jako ze žurnálu! Hned si skousla rty, aby vypadaly červeněji a svěže. Sice je hodně prošedivělý, ale pořád samý sval a šlacha.

Francouz? Pořádně ty jeho značky na rameni a rukávu nerozeznala, ale za chvíli věděla, že chlapíka odhadla dobře. Hm, Francouz a tlumočí do češtiny?! A nojo, došlo jí, když se představil.

V tom fofru jménu moc nerozuměla, ale české to bylo. Vždyť ve Francii pořád mají Cizineckou legii! Tak on je starší seržant? Plukovník se k němu chová skoro jako k sobě rovnému, to tím pádem asi bude slušná šarže. No, větrem a sluncem ošlehaný je pořádně, ten chlápek má za sebou nejspíš věci...

Kousla se do rtu znovu a přemýšlela, jak blbé bude, až jí ten člověk začne překládat plukovníkovo seřvávání. Potom si ale uvědomila, že ona je přece kojná skoro desítková a třeba mu jde o právě o to? Vždyť kdo víc, než ona, potřebuje mít spoustu pouze těch... pozitivních podnětů a klidu?! Ne, ji plukovník seřvat nesmí, to by mohl zastavit drahocennou laktaci. Snad se tudíž nic nestane ani těm klukům. Tedy jestli se nechlubili. Tak blbí určitě nejsou... Vzdychla si.

„Nechtěl jsem vás rozrušit, paní Johano,“ začal plukovník docela medově. Zbystřila. Tlumočnick jí představil ty tři jako dalšího plukovníka, generála a cosi kombinovaného a překládal jí i všechny zdvořilé konverzační pitominy. I ta necelá dnešní desítka mateřiny se tam objevila, ovšem tlumočnicka vůbec nevzrušila. Prdlajz tomu rozumí, holt mužskej a pravděpodobně dost zelenej mozek, usoudila Johana. Ale zároveň se choval mile, to mu nemohla upřít.

„Vy jste byla včera ve městě?“

To se ptal ten kombinovaný. Přikývla. Průser na spadnutí. Chudáci kluci! Rozhodla se ale přiznat jenom to, co jí dokážou. No a co? Je snad stroj? Taky potřebuje trochu radosti ze života, no ne?! Je tady dost dlouho, aby jí nestačilo jenom cpát se, kojit a dřímat u videa.

„Upozornila jste hlídku na hmyz. Prý snad v souvislosti s tím, že byl i v předchozích městech, která jste navštívila?“

Aha, berou to od podlahy. Ochotně se toho chytla a vysvětlila, že se těch švábů neštítí, vlastně je až tady na misích viděla prvně naživo. Předtím jenom ve Faktoru

strachu v televizi, ale tihle mají takový nazelenalý hřbet. Tedy, Johana není žádný broukolog (tlumočník to svižně a asi správně převedl naentymolo-tento, ale docela mu zacukalo s knírkem), ale nic jiného jí to nepřipomíná. Ona se chodí projít do města vždycky tak tři, čtyři dny před přesunem dál, prostě to tak vychází.

No a ty brouky vídá, jak lezou ze škvír ve zdech a kamení. Jako kdyby vylézali z nějakého úkrytu a znovu spokojeně zaplavovali město. Vyloženě proudí ve dvou až třech řadách a vypadá to docela hezky, jak se zalesknou na slunci. Je to jenom chvílička, rychle se rozeběhnou do všech stran a zmizí, vždycky lezou z osluněného místa do stínu. Někdy se objeví i nějaká ta ještěrka, ale jsou dost vzácné, a jenom takové hnědé, malinkaté.

„Jak víte, co je to za dobu, že se za tři čtyři dny přesunete?“

Pokrčila rameny. Prostě to tak vychází. Na nebe jim přece nikdo koukat nezakázal a každé mrně přece pozná, která je měsíční fáze? Většinou se to dá odvodit i z toho, jak se stihne dekontaminovat skoro celé městečko, potom trvá den dva, než všechno vyvane, pak mají kojné povolené vycházky nebo se domluví výlet za nákupem. Nejspíš se po vyčištění města vrací i ten hmyz. Nebo dekontaminace nepronikne do škvír, kde se skryjí?

„Jste bystrá pozorovatelka, paní Johano.“

„Když se v prázdném městě cokoliv pohne, je to vidět.“

„Víme, že si všímáte všeho, nahlásila jste přece několikrát i uhynulé potkany.“

„To mne pokaždé varoval Majlo. Nechci riskovat a ten pes vždycky vyštěkalchcíplotinu, dvakrát i ještěrku. Víte co? Mimo ty brouky, co jsou všude, uhynula dodatečně ta malá zvířátka podle stejného pravidla. Tedy jestli se tomu tak dá říct. Vždycky se jim to stalo ve stejném nebo menším městečku, než je tohle. V těch větších městech jsem na chcíplotiny nenarazila.“

Pánové žasli a dávali hlavy dohromady. Uff, zabavila je. Kupodivu plukovníkCohen Johanu propustil docela uctivě, takže na její hříšek dneska ještě nedojde. Zato holky se na ni vrhly nedočkavě, celé žhavé, co prý to měla za průšvih. Trvalo dlouho, než jim jakžtakž povyprávěla, na co se důstojníci ptali. Marienchen kulila oči, zato Andrea od Duisburgu zalapala po dechu. Jako kdyby ji osvítil Duch svatý, ožila jako mávnutím proutku.

Normálně byla tahle superstudovaná Andrea čas od času hysterická, že je úžasně vědecky založená přes nějaké breberky v atomech, kterým tady nikdo nerozumí, ale místo své vědecké práce někde v jeskyni u urychlovače musí s ostatními dlabat hodnotnou stravu a dělat blbou dojnici. Její intelekt nikoho nezajímá, nutí ji produkovat mléko! Tělesno prý trapně pošlapává vyšší sféry. Nebo něco na ten způsob vždycky chrlí. Ta když se vzteká a srší, používá příliš hodně slov, kdo je má znát? Johana jen jakžtakž stíhá pojmout smysl. No, však se taky Andrea s těmi svými náladami ještě nedostala ani přes osmičku litrů za den.

Teď ovšem Andrea běžela pro papír a tužku. Honem načrtla mapu Evropy. Vyznačila místa, kde už Johana byla. Nebo tak přibližně. Oni jim sice nic neříkali, ale protože v civilizovaných zemích bývají na křižovatkách ukazatele a leckdy s kilometry, uměly si holky docela slušně dát dohromady, kde zhruba jsou. Stačilo se rozhlédnout, jen tak zdravotně projít po areálu a bylo. Nejdřív se nad mapou překřikovaly a šťouchaly, ale Andrea je postavila do latě a už jely jako orchestr s dirigentem. Během hodiny sestavily mapu i data pobytu, odpočítaly dny Johaniných výletů.

„Máš skvělou paměť,“ libovala si Andrea. Nebyla líná poznamenat si ani ty chcíplé potkany a ještěrky, zaznamenala i velikost městeček.

„Divím se, že na to ještě nepřišli. Souvislostí by bylo dost, ale i s tvými postřehy zbývá hodně neznámých. Taky se někdy podívám ven. Půjdeme spolu, ano?“

Jela jako kulomet, Johana sotva chytala slovíčka. Víc hádala, než rozuměla, i když Andrea občas přibrzdila a někdy k tomu mávala rukama. Přikývla a vydolovala z paměti ještě odhad toho, co nestihla pochytit a pochopit předtím.

„To je pravda,“ přidala se ke chvále Marienchen. „Jak si to dokážeš udržet v hlavě? Já jen vždycky hledám Lidl, přidělovaná holítka nemám ráda.“

Zatímco Johana uznale kývla, že rozuměla i pomlčkám, Andrea na Marienchen zůstala zírat. Všechny postupně zmlkly. Konečně vědátorka popadla dech a velice potichu, jako kdyby se bála porušit neviditelné vlákno, se zeptala:

„On byl všude Lidl?!“

„Bohužel ne,“ pokrčila rameny Marienchen. „Už dvakrát jsme se strefili jen tam, co bylo takové mrňavé... To. Jinde je ve velkých městech, nemůžu si vzpomenout. Moji značku tam neměli, tak co. Taky potřebuju šampón a gel a...“

„Takže všude byl Lidl mimo dvou měst?“

„Ale ne. Já tam jdu jenom, když mi dojdou zásoby. Hele, potřebovala jsem vyrazit zatím... Hm, pětkrát. A to byl ve třech místech Lidl. Jestli byl, i když jsem zůstala na stanovišti, to nevím.“

Andrea se tvářila zklamaně. Ostatní holky kroutily hlavami, s tímhle nemohly pomoci. Kdo by lezl do blbých malých supermarketů, když měly zaručenou slušnou úroveň kvalitních potřeb a prvotřídní stravu? Budiž, snad některé věci občas k hygieně chybí, ale měly přístup do lepších obchodů, tak co.

Jenom Johana se hloubání nad problémem nevzdávala. Byla zkušená supermarketová bojovnice a věděla, že nic není tak jednoduché, aby se to hodilo na jediný řetězec. Všude bylo i Tesco a další, pokud věděla.

Pominula vypuštění jedovaté poznámky, na co je holkám holení nohou asmradění, když jsou tu důležitější čísla podprsenek. Když je baví se mořit, ať se trápí. Teď přišly na důležitější stopu. Držela se nitky stejně sveřepě jako Andrea.

„Já to shrnu. Vy tam třeba nechodíte, ale všude jsou řetězce, možná dva nebo tři. Hodně z nich předstírá, že má vlastní výroby, ale najdou se i společné.“

Třeba Danone a tak. Co když se někdy někde setká nové zboží s Měsícem a něčím dalším? Je to nákaza a lidi na malých městech se pořád potkávají.“

Pletla němčinu s češtinou, ale holky si už na leccos zvykly. Andrea byla natolik inteligentní, že nejspíš rozuměla naprosto přesně. Ani nemrkla, zato bylo vidět, jak se jí roztočila kolečka za čelem.

„Hm, všechno je to přímořské, příroda na Měsíc reaguje, možná se opravdu lidi něčím nakazí a další faktor z toho udělá epidemii? Nějaký místní faktor...“

Andrea hleděla do mapy a zamyšleně ťukala prstem na data.

„Krouží to nejvíc Evropou. Na sever to dlouho nešlo, většina malérů se odehrávala na pobřeží Středozemního moře. Vlastně, když na to tak vzpomínám, v Turecku to taky bylo, asi před sedmi lety. Hned na začátku. Ale tam se to svedlo na otravu z jídla. Z afrického pobřeží se nic nedozvíme, tam by to vlády ani nepřiznaly a různé vzpoury a revoluce, co se tam teď střídají, taky dělají svoje. No a navíc víme, že tam nikde nemají supermarkety.“

„Švábi, to budou švábi! Jsou všude. Musíme jim to říct, Andreo,“ svítily Johaně oči. „Třeba se to zarazí, třeba...“

„Třeba tohle všechno už vědí, už jsi to řekla. Dala jsi jim hodně důležitou stopu, Johano,“ odmítla vědkyně.

„Kašlete na to, holky, holt je v tom ta zasraná globalizace,“ zavrčela Clarissa a žádala, aby už byl klid. Jednohlasně ji poslaly k herní škatuli, aby se uklidnila, ale Andrea přesto pečlivě složila mapu a pomalu se rozešly.

Cui bono? Johana se prudce posadila. Co když všichni hledají špatně? Větička z nějakého filmu, pronesená hlubokým hlasem, Johaně rezonovala hlavou. V čí prospěch? Vždycky přece ve vymřelých místech nejdřív ubytují příbuzné a ve druhé řadě hned jakékoliv přistěhovalce. Za přesných podmínek, které se kontrolují, to

ano. I Afričané prý jsou povinni se asimilovat, dovolují jim nejvýš změnu nějakého kostela na mešitu, když je jich ve městě určité množství.

Hlavou Johaně probleskla známá pravda, že všechny maléry vládnoucích veličin nakonec odskáče malý obyčejný človíček. Tak, jako se její vláda neštítí každou chvíli posbírat od obyvatel náhradu za promrhané milióny třeba po padesátikoruně, tak by nemusel být problém ulehčit přelidněné Evropě na konto tisíců lidiček, kteří plynule vymírají a uvolňují svoje domy novým obyvatelům. Co když je následek ve skutečnosti účelem? Zasraná globalizace, vrčivá Clarissa.

Nojo, ale proč se třeba dál po Evropě toulají Afričani, když během hladomoru a prudkým změnám počasí vymřel celý ten roh pod Egyptem a vylidnilo se i západní pobřeží? Tolik potřebují ten evropský komfort? Musejí makat víc, než kdy tušili v té jejich... Jak se to tam jenom jmenovalo? Obyvatelstvo v Indii určitě taky přišlo o pár miliónů za posledních pět šest roků. Nejdřív několik zemětřesení, potom ty strašné záplavy, cholerová epidemie. Tam se taky do uvolněných oblastí stěhovali lidi zpátky. No, říkalo se, že je tam prostě vyvezli a starejte se. Třeba Dillí se prý jako mávnutím proutku (a mnoha zvláštními vlaky) zbavilo poloviny slumů.

Všechny tyhle myšlenky Johanu doslova bolely. Nemohla s nimi vydržet sama. Vylezla ze svého kouta a šla uličkou mezi plátěnými boxy s jednotlivými ložnicemi. Bylo to pro srandu králíkům, tenhle polní komfort, ale nemohly být ubytované nikde v budově, kvůli bezpečí. Tak alespoň každá měla své tři plátěné stěny a závěs. Ten si mohly udělat jakýkoliv, ale stejně je to všechno jenom iluze jakéhosi domova, vlastního pelíšku a soukromí.

Andrea u sebe nebyla. Johana tiše pokračovala dál, k jídelně. Tam Andreu ani nečekala, ale za jídelnou je herní zašívárna, kde se dá uklidnit. Andreu ještě nezahlédla a už bylo Johaně jasné, že se neplete. Andrea totiž seděla ve společenském oddělení, oči přišpendlené k monitoru. Nojo, střílečka. Všechny se takhle čas od času potřebujou uklidnit.

„Andrea?“

„Yes? I'm sorry... Á, Johana,“ skoro rozmrzele dostřílela level a otočila se k ní. Johana přešlápla, začala ze sebe cosi soukat, ale potom se pod přísným pohledem vědatorky srovnala a sestavila ze svých jazykových zásob podezření na velkého bratra a úmyslné mordy. Orwell se ten člověk jmenoval, co na to přišel.

„Hm, už tě taky přepadly konspirační teorie. A vůbec nejsou špatné,“ přikývla Andrea. Johana nevěřila, že slyší a rozumí správně.

„Opravdu? Konspirační... Ééé?“

„Konspirační teorie. Ty se vynořují už velice dlouho, nejvíc od jedenáctého září před pětadvaceti roky.“

„No, to mám teda zpoždění,“ zasmušila se Johana a připadala si zase jako blbá kuchta.

„Ale ne,“ zavrtěla hlavou Andrea. „Náhodou ti to docela myslí. Tady si není, s kým pokecat, aby to nebyly vyloženě - bla bla, chápeš? Bohužel musím říct, že konspirační teorie kolem vymírání městeček a vesnic zatím nic neprokázaly. Podle všeho ještě tak dvacet roků nebudeme vědět nic. Pokud jsou pravdivé, tak se žádná dobrá stopa neukáže. Poslyš, co kdybychom se dostaly k letákůmLidlu z času nákazy?“

Johana nevěřila vlastním uším, že rozumí tomu, co slyší. Letáky ji zrovna teď nezajímaly. Jako kdyby se prolomila ta její jazyková neschopnost. A to Andrea mluví anglicky! Když ale plácala dohromady odpověď, ujistila se, že zázraky jsou omezené. Mluvila tak blbě jako vždycky, ale teď by si za to nafackovala. Jenže génius Andrea vypadala, že rozumí a chápe. Aspoň to.

„Hm. Ale je to svinstvo. Myslím, jak třeba nechají dojet lidi do nákazy a tak.“

Andrea pokrčila rameny.

„Co naděláš, vojenské rozkazy. Ty letáky ale promyslíme, co říkáš? Snad něco najdu. Už abych byla odsud! Bože, být volná, mít koutek, kam zalezu a budu jenom probírat možnosti!“

Johana se jí nedivila, ale Andrein optimismus jí po několika měsících služby připadal docela nezřízený.

„Myslíš, že nás nechají jít?“

„Aby ne! Mám smlouvu jenom na tohle kojící období, dělám na příliš důležitém projektu. Stejně jsem malého svěřila matce, pomáhala by mi s ním, i kdybych pokračovala v laboratoři.“

„Ty nejsi vdaná?“

Andrea pokrčila rameny.

„Byla to jen taková... Hm, on je ženatý. Klasika, studentka a profesor, ale stalo se nám to až při práci.“ Andrea zůstala zírat kamsi do dále a Johana ji nerušila. Ani když se zasnění v hezké tváři začalo měnit v zachmuření.

„Je to zbabělec! Andreas mohl vyrůstat u něj, jiného syna nemá. Teď můj chlapeček nemá ani mámu.“

Kousla se do rtu a Johana jenom soucitně vzdychla. Odstrčení vlastního dítěte tady bolí snad každou, možná i Marienchen. Napadlo ji, že vlastně neví, co bude s ní, s nimi. Bude se moci vrátit, nechat od Martina znovu zbouchnout a potom po porodu zase narukuje? Bylo by to hodně hloupé, ale docela logické. Děcka z toho budou hodně divoká, mít mámu jeden rok a další zase ne. No a když Martin potřebuje přefíknout každou hezkou pipinu, co se nechá, možná si do baráku tu a tam nastěhuje nějakou náhradnici. Na Denisu nebo děti brát ohled nebude.

Hm, možná se zatím dal dohromady s její ségrou, i když se nikdy moc nemuseli. Kupodivu tohle pomyšlení Johanu příliš nebolelo. Ona už s možnými bokovkami, ba

i s kompletním zastoupením od ségry Denisy byla smířená. Hlavně, ať Martin do baráku nedotáhne nějakou špínu nakaženou.

„Vždyť jsi hezká?“

Andrea krčila rameny docela často, ale teď to vypadalo nepatříčně. Fakt byla moc hezká, i když mateřsky širší a s chemicky podpořeným předmostím. Johana si uvědomila, jak zvláštní jí vždycky připadalo, že takhle pohledná holka se dala na divnou vědu, která ji nacpala někam do Švýcarska do tunelu k tomu. Ani na vzduch se tam pořádně nedostane, je zelená jako sedma ještě dva měsíce po nástupu do mléčné divize. A taky ten její profesor možná...

„Byl první a jediný, že jo?“

Trefila se a za chvíli měla promočenou halenu. Objímala kolegyni a byla ráda, že u toho nikdo další není. Ona i vědkyně potřebuje občas brečet a ulevit si. Bylo na tom taky znát, že Andrea všechno dělá pořádně a důkladně. Johana se opatrně nadechla. Připadala si nějak větší. Andrea ji potřebuje, seržant z ní byl úplně vedle a ten druhý taky. Kdyby jen to! Teď spolu s vědátkou luští světovou záhadu. Kde je za ní celej Martin s tím jeho byznysem, klubem kuřáků dýmek a golfovým hřištěm?!

Uplynuly čtyři dny a Clarisse začalo ubývat mléko. Křivka produkce jela dolů neodvratně a Clarissa už se ani nesnažila mléko udržet. Byla vážnější, než dřív. Stala se zosobněním otázky, co přijde potom. Prý se o tom nemá mluvit nahlas, jednou prostě Clarissa nasedne do džípu a odjede. Johanu vyhlídka na její odchod nemrzela, ale nějaké otázky by se při té příležitosti zodpovědět mohly. Semo tamo. Požádala o rozhovor plukovníka. Jak ho nemusela, tak jí bylo jasné, že on jediný je schopný pustit nějakou informaci. Pokud bude mlčet Cohen, budou mlčet všichni.

Přijal ji bez tlumočníka. Pozdravil ji, pokynul, aby si sedla a Johana se kousla do rtu. Anglán jeden namyšlenej, mimo jeho řeč žádná jiná jako by nebyla! Johana je v téhle chvíli právě jen ta dojnice, hloupé zvířátko, co mu rozumí hůř, než psisko. Rozhodla se třeba slabikovat jako přitroublí turisté, ale nedat se.

„Co přijít po misi, plukovníku?“

„Konec mise.“

No, to jí toho pověděl, idiot zelenomozková!

„Clarissa mít méně mléka. Mléko ale důležité. Co přijít?“

Opřel se o židli. Kdyby ji měl dál, nejspíš by si vytáhl nohy na stůl jako kovboj. Ale možná ho to jenom napadlo. Rozhodně si dal záležet nba sladkosti v hlase.

„Nové dítě, mléko, nová mise. Svět potřebuje...“

„Jaké dítě? Kdo otec?“

„To rozhodne paní Clarissa.“

„Kde být dítě? Kolik musíme mít?“

Cohen se zamračil, už ho to nebavilo.

„Počítat zajisté umíte. Mléko pod pět set denně, to je další oplodnění, devět měsíců, šestinedělí. Průměrně dvouletý cyklus, dnes vědci odhadují až deset misí na matku.“

„DESET?“

Musela se ujistit, i když číslice ovládala perfektně v každém provedení, včetně Hedviččina šišlavého ve skorofrancouzštině. Na Johanu přišli docela pozdě, z ní vymámí tak pět dalších porodů, víc ne, jenže těch roků i tak... Vždyť ona dokáže kojit rok a půl jako nic! Jenže tím líp bude schopná do dalšího těhotenství vlítnout, navíc babička měla mámu až v pětáctyřiceti. Úplně se při tom pomyšlení orosila. Cohen vstal a kupodivu jí mlčky nalil na prst whisky. Poslušně si lokla. Opravdu to potřebovala.

Je to zcela jasné. Jsou fakt dojnice se vším všudy. Dokud si to jenom říkala pro sebe, bylo to pořád nějak odvolatelné, schované za tu úctu, co jim předstírali a co se jako šířila tam venku. Johaně se chtělo zvracet, ale whisky už zaúčinkovala.

„Kolik... Kolik matek je víckrát?“

Zavrtěl hlavou. Možná jich moc nedonutili, možná jich potřebují hodně, přestože Johana se osobně s žádnou ženskou na druhé misi nesešla. S její schopností dorozumívání tím pádem o žádné ani neslyšela. Nebo je drží zvlášť? Už ji z toho rozbolela hlava. Došlo jí, že zatím zažívala jenom hrátky na „co kdyby“. Představovala si, jak se vrátí domů, nějak zřekne se domácnost, užije děti a kdyžtak holt zase do toho vlítne, aby pomohla těm prckům, co tady přikrmuje a lidem, kterým mateřina vrací život.

Když by věděla, že to doma zvládají a místo ní se zodpovědně potí sestra nebo tchýně – no, budiž, možná taky nějaká Martinova bokovka, bylo by to jiné. Johana je dost rozumná, aby věděla, jak to chodí. Kdyby tohle všechno bylo jasné, snad by dokázala vydržet opakování mise a zachraňovat svět.

Jenže prdlajz, vážení! Kdo se ptá na dobrovolnost? Dostala se do mašinerie, hlídaná je jako drahokam a čertví, jak to bude s dalším mateřstvím. Najednou si Johana docela zřetelně uvědomila, že ji zpátky pustí, vlastně vyplivnou, až po letech. Tedy jestli vůbec. Vždyť už vědí, jak prodloužit plodnost těm husám, co se hlásily, i když byly v přechodu!

Je to jasné. Nikdo nemůže přijít domů a říct, co která z nich prožila, kde byla. Ani si neposílají pozdravy zvenčí, když některá odejde. Ono to možná není příliš sdělitelné, ale Johana vlastně neslyšela a nečetla o žádné mamině po návratu. Že tu a tam jde některá kojodojit, to se občas v bulváru objeví. Třeba ona byla desátou Češkou, kterou svět povolal. Jubilejní. Pch! A kde je nějaký rozhovor s vysloužilou záchrankyní? Jsou tu holky z celé Evropy, musely se jich vystřídat desítky a stovky, ale po návratu co? Nic! Ticho, zpráva nikde, celých sedm roků, co ty informace mohla Johana sledovat. Takže holky rodí a kojí jako vzteklé. Další a další tři roky se o nich nikdo nedozví.

„Kdy konec? Konec smrti?“

To byla jediná naděje. Konec potřebných misí. Nebo výsledky vědeckých zkoumání, nějaké očkování a tak. Cohen znovu sáhl po sklenici, rukou naznačila, že ona už ne. Přikývl a nalil jenom sobě. Buď už byl pod obraz, nebo se v něm hnulo cosi lidského.

„Věda je bezmocná,“ zašklebil se znechuceně. Nebo opovržlivě, však se Johana už dávno domýšlí, že mu služba u kojných moc nevoní. Vzdechla a rozloučila se. Kdyby zůstala, mohla by se docela dobře a rychle zrubat, jenže to by pak ta krmená miminka vypadala! Možná budou i tak. Nebude lepší jít rovnou na věc? Teď to ještě v mléce není, mimo pořadí vezme jen jedno ke každému prsu. On ten hlt alkoholu není nic moc, Karen je někdy cítit víc a nikdo o jejím mléku nic neřekl, ale Johana flákat životosprávu prostě neumí. Nebo ještě plní smlouvu zodpovědně, jak to má být? Naivní, pitomě poctivá.

Andreina mapa se dva dny nato ztratila. Ony se občas ztrácejí věci, které si holky tu a tam ulily. Nebo na ně přišly někde v marketu a vzaly si je jako cosi stejného, co měly doma. Jak se ale někde podřekly, brzy o to přišly. Tohle Johanu pekelně štvalo. Právě teď, když si uvědomovala další souvislosti.

Která svině udává?! Která krade? Johanu to znechutilo. Mohou navzájem sledovat i dech ve spánku té druhé, starají se, když některá zakašle, musejí snášet chrápání Clarissy, ale měly by být také víc sesterské, soudržné, víc parta, sakra! Sem do ložnic nepříjde nikdo cizí, ani doktor ne.

„Nevadí,“ pokrčila rameny Andrea. „Pamatuji si většinu údajů. Ale teď nemám čas.“

Marienchen zkřivila rty, když Andrea odešla na krmicí směnu. Ta tedy miluje bližního svého, zklamala tím Johanu. Poprvé si uvědomila, že vědecká Andrea příliš mezi ostatní nezapadla. Je to směšné, ale ani stejná národnost ji s Marienchen nesblížila. Hm, kdo jsou tu ostatní a kdo jsou tady ty nezapadlé? Když se rozhlédla kolem, stála mimo nějakou skupinu jak ona sama, tak i Marienchen, Andrea, ale také Karen, chrápající nafrněná Clarissa a šiřlavá Hedvika. Jestli se tu objevovala nějaká parta, potom nahodile. Kvůli nákupu nebo střílečce ve dvou. Nebo posezení u dezertu.

Do podivné nálady, která netísnila jen Johanu, zasáhl zvláštní Cohenův rozkaz. Přinesli jim do společenského sálu dezert navíc, několik mís s ovocem a čtyři veliké mísy se smetanovou zmrzlinou. Nadšeně se k nim vrhly. Jahodová, citrónová, čokoládová a meruňková, panečku, úplné hody, na každou odhadem půl kila! Ani nepamatovaly, kdy naposledy je Cohen takhle rozmazlil. Špitaly si a významně koukaly po Johaně. Měla před sebou ještě jedno krmení a zcela jasně přitom překročí desítku. Holky se spokojeně zubily a pobízely Johanu, ať si nabírá, že to je nejspíš závdavek na pořádnou oslavu.

Jenže noční krmení Johana neměla. Tedy ne tak, jak si představovala. Po prvním děcku totiž přišel doktor a poslal ji ven. Ani Karen to nebylo divné, spokojeně volala od váhy, že desítku už mají. Sotva se Johana stačila napít mléka, už ji doktor pobízel, ať jde ven. Kupodivu musela projít filtrem, nešla do kanceláře jako jindy.

Cohen totiž seděl v autě. V džípu, ne v opancéřované limuzíně, jakou je převáželi. Pohybem ruky pozval Johanu nasednout. Doktor jí přehodil přes ramena nějakou tlustou deku. Od moře studeně foukalo, zakryla si i hlavu a zachumlala se co nejvíc. Co se děje? Cohen mlčel a koukal dopředu. Hm, zeptala se vůbec nahlas? Skoro se bála.

Kousek za městem Cohen zastavil u nějakého osobního auta. Naznačil Johaně, že deka musí zůstat tady, a přesedli. Potom dlouho jeli prázdnou silnicí, docela úzkou mezi křovisky. Tohle není moc bezpečné, napadlo Johanu. Když se proti nebi objevila střecha domu a bylo vidět světlo v oknech, Cohen zastavil.

„Tebe by mohl někdo ukrást a ani nehlesneš,“ otočil se k ní. „Jste plukovník, chráníte mě,“ odpověděla. Moc uctivý nebyl. Snad ji, propánajána, nebalí?! Cohen zatím přikývl a ukázal na dům. „Tam je dítě, kterému zemřela matka. Odešla do městečka ve špatnou dobu. Jdi a dej mu pít, než změníme místo.“

Znovu se rozjeli. Dát pít, než změní místo? Bylo to jednoduché a srozumitelné. I Cohen může mít srdce a trochu obejít pravidla. Zvláště ve chvíli, kdy se dá leccos

zastříť ve zmatku, který se objeví i v Cohenově dokonale organizovaném přesunu. Sice se choval trochu divně, ale možná je z té své lidumilnosti nesvůj. Porušuje pravidla, ne? Johana přikývla, a když dojeli až ke dveřím domu, klidně vystoupila, jako kdyby sem chodila každý den. Sotva zaklepala, otevřel jí štíhlý muž, takový ten zajímavý typ s prošedivělými skráněmi. Usmála se na něj.

„Baby?“

Přikývl a ukázal dovnitř domu. Nerozhlížela se po vnitřku, šla ukázaným směrem. Ostatně mohla jít po sluchu, dítě se zrovna rozplakalo. Půlroční prcek v takovém tom placatišti na nožičkách, kulatém, se síťovinou místo špruší. Princeznička Mášinka tam kdesi doma má taky takovou.

„A pojď sem, ty šmudlíku,“ oslovila ho něžně. Dítě zpozornělo a zvědavě se nechalo zvednout. „Mám doma přesně takového prcka, malou Prinzezu, možná ji taky teď někdo chová místo mámy,“ trochu se jí zadrhl hlas. Posadila se do nejbližšího křesla. Ležel tu i nějaký bryndáček, trochu pokecaný. Chlapečkovi se začala pusinka dychtivě špulit a už se nemohl dočkat. Skoro ji tím rozesmál. Sotva se přísál, táhl jak týden hladový. Zvedla hlavu, ten muž vypadal napjatě, možná přemáhal dojetí. Ukázala prstem na hrneček parádního servisu na stole opodál.

„Čistý, prosím.“

Nechápal, ale rychle vyhověl. Škoda každé kapky, která padne vedle. Když dítě takhle táhne, ze druhé bradavky hned mléko prýští také. Však už měla vycpávku pěkně mokrou. Obratně si volnou rukou nacpala do podprsenky koflík a vzpomněla na ségru Denisu, která vždycky kroutila hlavou, že takhle obouruč ještě kojit neviděla. To není jediná, tady taky některé holky koukaly, ale když měly vyšší produkci a šly krmit malé hladovce, brzy zjistily, že je příjemnější zůstat suchá. K tomu se získá do hrníčku zhruba deci mléka. Zachraňují hodnoty.

„Čistá láhev... Tři, prosím.“

Přes půl litru mu ještě odstříká, na stanovišti přiložila jen jedno mimino. Pán donesl, co si poručila, ještě než brouček dopil. Dala mu odříhnout, byl dočista zmožený. Pán

ho uložil tak něžně, že bylo jasné, že je to opravdu tatínek. Johana se odvrátila, vstala a odstříkala, co se dalo. Mléko se jí už sice tvoří hlavně za pochodu, ale takhle hladová mrňata dokážou spustit delší proud. Připadala si trochu hloupě, ale ten mužský snad pochopí cenu jejího daru. Pečlivě lahvičky zavřela a upravila se. Ještě poslední rada a půjde.

„Chlad, 24 hodin kvalita...“

„Děkuji,“ řekl anglicky a Johanu napadlo, jestli umí anglicky víc, než ona. Jenže to už měla další starosti, ten člověk jí podával bankovky.

„Ne, to ne,“ uklouzlo jí česky, ale ono je to fuk, „ne“ je mezinárodní. Skoro. Zavrtěl hlavou. „Pro plukovníka,“ ujasnil. No ovšem, kousla se do rtu. Není to jen takový soucitný lidumil, nýbrž vždy chladně kalkulující a rozvážný praktický Cohen. Podlehla nějakému optiockému klamu.

Jí osobně ten mužský hodlal poděkovat po svém. Staral se jí najednou o knoflíčky u haleny. Snažila se mu uniknout, ale odtlačil ji dál od dveří. Vyhybal se jejím očím, supěl a div nevzlykal. Měla chuť ho vzít něčím po hlavě, ale v tom, co říkal, bylo i „prosím“.

Odzbrojilo ji to. Najednou si uvědomila to všechno: žena pryč, hladové miminko na krku, ona se mu tam předváděla... Nechala se přesvědčit, vlastně mu dovolila pokračovat, aby se to nezvrhlo v nějaké násilí, protože ten chlápek byl už mimo. Prostě mu už vůbec nefungoval mozek, odcházel na nebesa. A to původně vypadal jako džentlmenský truchlící pozůstalý! No, asi byl, než sezvencnul.

Přijala ho do sebe a snažila se tu divočinu nějak pro sebe vychutnat, ale bylo to celé divné. Něžné, milé, po takovém mužském by leckterá všech deset oblízla, ale taky dost zoufalé. Jako potřeba, setkání a hřích v jednom. Vždyť zůstali i oblečení. Jako kdyby si zbyli na šíleném světě jenom oni dva. Cítila, že jsou na tom asi podobně.

Když bylo po všem, rozpačitě vstal a odešel. S povzdechem si rychle srovnala oblečení. Normálně by si připadala hloupě, protože byla určitě cítit jeho vůni, ale pozná to nanejvýš Cohen – a filtr to při návratu srovná. Štítivě sebrala peníze pro

plukovníka a potichu opustila dům. Jak nasedla a předala peníze, Cohenbeze slova nastartoval.

Ráno to už Johaně připadalo jako nepravdivý sen. Vzbudili je dřív, což znamenalo odjezd ihned po posledním krmení. Zase dostanou sotva patnáct minut na sbalení. Kdy si uvědomila, že něco není v pořádku? Cestu v limuzíně proklimbala a potom zase fofrem vybalovat a první parta na krmení. Jenže Andrea s nimi na novém místě nevybalila. Vlastně ji Johana vůbec neviděla od- ano, od večera. Holky jako kdyby si toho nevšimly. Jen pokrčily rameny, když se ptala. Zajímala je nová kojná, také Němka, Gizela z Hannoveru. Naprosté pozdvižení způsobilo, když prohlásila, že slouží podruhé.

Johaně to nedalo. Když potkala Cohena, zeptala se ho. Byla dost vyřízená, tady měli příliš hodně hladových mimin, vymlátilo to rodiče po nějakém babyboomu. Andrea tu citelně chyběla a nějaká Gizela se čtyřmi litříky ani dvě čerstvé prvničky, které se sotva trochu rozkojily v šestinedělí, to vytrhnout nemohly.

Plukovník něco zabručel, mávnul rukou a zmizel Johaně z dohledu. Uplynul týden v neustálém střídání směn, kojily i desetkrát denně, takže mezitím jenom jedly, pily mléko a spaly. Přesto se Johaně do těžkých snů vkrádal ten dům. Ne ve tmě, ale za světla, v něm stejný nábytek a ten kluk už byl batole, potompředškolák...

A Andrea se občas objevila, snad tím domem procházela jako duch. Vrtěla hlavou a naznačovala, jako by Johana neměla věřit tomu, co slyší. Byla bledá a jednou se natočila tak, že bylo vidět těhotné břicho. Určitě z toho mateřství nebyla šťastná.

Proto Johanu docela bouchlo do uší, když pochopila, že se Andree mělo vrazit mlíko do hlavy. Kojícím ženám se to stává a ona prý v sobě moc dusila touhu po dítěti. Holky se o tom nechtěly bavit, jen Marienchen s očima rozšířenýma senzací, vychrlila na Johanu kdejaké podrobnosti. Mluvila docela srozumitelně německy, ale přesto Johaně chvíli trvalo, než zcela pochopila, že Marienchendo toho vpletla hodně svých výmyslů.

„Vždyť byla úplně posedlá tou mapou! Nebyla normální. A ty jsi ji v tom podporovala,“ zkusila káravý pohled. To už Johana začínala víc vnímat. Pozorovala Marienchen jako divné zvířátko, které si na něco hraje. Rozuměla sice každému druhému slovu, ale výrazné podtóny, gesta, špulení pusy a náhlá důležitost byly mezinárodní. Slepice pitomá, ona si snad ještě vsugerovává, že se všechno děje správně? Nechápe, že byly něčemu na stopě?!

Takže nějakým způsobem Cohenovi tehdy rozuměla, že Andrea je duševně nemocná. Ale to je blbost! Byla s ní ten den, mluvila s ní v poslední době víc, než kdo mohl tušit. Málokdo se zcvokne jen tak. Začíná to přece nenápadně. Ostatně, pokud by Andrea dělala podivné věci, byla by terčem vtípků. A kdyby se zbláznila najednou, tomu se říká? Jo, amok. To by byla senzace, přetřásaná nejmíň týden! Nene, holky se možná samy bojí, že by je něco takového potkalo. Bláznění při kojení přece straší kde koho. Bingo!

Johaně se z objevu udělalo mdlo. Jasně, že to tak je! Andrea má údajně laktaku, takže tím zároveň všechny vyděsila. Všechny se tohohle bojí, jedna jako druhá. Zároveň se motají kolem Gizely, takže mají o zábavu postaráno hned dvakrát. Včetně toho záprahu, jaký už dlouho neměly. To znamená, že Andrea musela pryč kvůli něčemu jinému. Kam? Dá se jí pomoci?

Chtěla jít za Cohenem a určitě to udělala. Jenže kdy? Plukovník odvezl Johanu k tomu domu. Ledaže by už o Andree rozhodl předtím. On nebo zatím někdo jiný. Možná ji nepotkalo nic vyloženě špatného, prostě její vědátorskou mozkovnu zaměstnají na řešení toho moru. Johana si oddechla. Určitě. Nikdo nemůže být tak blbej, aby zlikvidoval takovou geniální holku! Přesto se jí Andrea ještě dlouho zjevovala smutná a varující.

Tohle se stalo v Itálii. Něco většího, což všechny holky vyvedlo z míry. Teprve po dvou týdnech jim Gizela zjistila, že to postihlo městečko a dvě vesnice poblíž, zkrátka to vymetlo oblast, osídlenou nějakými dvěma tisícovkami lidí navíc proti průměru. Bylo to prý nějaké výletní místo rodin s dětmi uprostřed sezóny, takže krmily

několikanásobek obvyklého počtu přeživších děcek. Už po dvou dnech sice dorazila další parta kojných, ale na frmolu to příliš poznat nebylo. A o těch druhých věděly jen teoreticky, setkat se nemohly.

Jednoho večera už byla Johana sice klasicky utahaná, ale začínala si zvykat. Už zase koukala, aby viděla, někdy i myšlenka se vylíhla – a náhle koutkem oka zahlédla, jak doktor odvádí Marienchen. Napadla ji legrační myšlenka, jestli to není jako tehdy s ní. To pro ni taky přišel doktor. Zamítla to, brát někam Marienchen je blbost!

Pro ni by to byl strašlivý hřích. Když ale odcházela odpočívat, viděla, že je filtr v akci, takže ta myšlenka nebyla úplně legrační. Sotva už stála na nohou, natož aby se namáhala s delším myšlením. Nechala to koňovi. Úplně jí to došlo až při další směně. Marienchen působila roztěkaně a rozpačitě. Jako kdyby něco provedla nebo se zdráhala uvěřit, že je všechno v pořádku.

„Skvělé, máš osm a půl,“ pospíšila si Johana s gratulací. Marienchen od příjezdu stála na osmi, asi jí neseseděly ty náročné směny. Potěšeně se začervenala a nahodila kukuč holčičky, která neví, jestli TO říct anebo radši ne. Rozhlédla se, ale byly samy.

„Byla jsem venku, v kostele,“ vyhrkla. Johana se také rozhlédla a udělala údiv. Marienchen potěšeně zrudla.

„Jsem vyvolená, víš?“

Spustila úlevné šprechtění z oblasti, které Johana moc nerozuměla. Mezi záplavou neznámých slov pochytila svatost, otce, pannu Marii, Ježíše, pití... A potom se Marienchen zarazila. Johaně přitom cosi docvaklo a rozhodla se dělat naprosto pitomou.

„To je skvělé! Starý Cohen tě vzal do kostela!“

„A-ano. To je skvělé,“ uhnula Marienchen očima a snažila se dělat, jako že je všechno v pořádku.

„Byl katolický? Jak starý?“

„Moc starý, bylo tam hodně svatých soch, svíček a zlata... A varhany. Nebeská hudba, ááách...“

„Tý jo, ty se máš,“ žasla Johana. Marienchen začala žvatlat o nádheře kostelní výzdoby a postupně nabývala jistoty. Rozešly se a na Johaně bylo, aby nějak usnula. Nedařilo se. Co se to s nimi děje? Kam dál to půjde? Že by Marienchen vzali někam do kostela a potom? Copak by TOHLE nebrala jako rouhání?

Nejméně týden se nic nedělo. Johana byla velice unavená, stejně jako ostatní. Jako by nás chtěli vyždímat a zahodit, napadalo ji. A když si vzpomněla na toho Francouze s miminem a podivné milování, bylo jí zvláštně. Napůl si připadala jako děvka rádodajka, napůl jako oběť situace, za kterou nemohla. Vůči Martinovi jí to bylo ukradené, ale co Johana jako taková, zásadová a zatím čistá? Potřebovala by něco cítit, což - vlastně taky cítila, ne? Dělá si s tím hlavu, zatímco svatá Marienchen se už otřepala. Na to její tajuplné tváření Johana skočit nehodlala.

Potom ještě ty peníze. Dali je taky Marienchen? Teprve s odstupem času Johaně došlo, že možná ty peníze byly za celou službu, jim oběma. Vlastně ne tak docela, ale Cohenovi jakožto pasákovi. Slýchala přece o tom, že chlapi věří na soulož s léčivou kojnou. I Martin o tom tehdy po testování mluvil, celý šťastný, že on je tím pádem zachráněný.

Jako kdyby se zablesklo, spousta věcí Johaně zapadla do sebe. Všechno dostalo pachut'. Vedle mléka mohou ze sebe kojné vydávat i další bohatství. Možná i jejich další děti se můžou dělat po zaplacení, na objednávku!

Kam až to půjde? Budou nebo už jsou taky dělohami, produkujícími odolné děti? Včetně odolných tatínků. A jak se přiživí jejich manželky? Jasně, těm může postačit například mlezivo. Kristapána, taková ženská s lékem, to je fakt přece blbost, aby ji někdo jen tak nechal jít! Co je komu po nějaké Johaně, Marienchen, Andree? Jsou jenom výrobní léku. Nebo protilátek nebo čeho vlastně. Má to svou logiku, ale zároveň je zatraceně hnusný být v kůži právě té takzvané záchránkyně lidstva.

Přesto se Johana dál usmívala na každého špunta, kterého jí dali. Nevzpěchovala se ani batolatům. Některým holkám to dělalo problémy, těžko říct, proč přesně. Možná to dělalo vědomí, že mají doma právě tak odrostlé, nebo se k takovému vrátí – anebo jim připadalo divné tak velké děcko kojit. Vždyť je to fuk. Batolata naopak dávala Johaně stále větší svobodu. S nimi se její únava rozplývala a hlava se čistila. Měla sílu na přemítání, co s tím nadělením, kterému asi začala rozumět.

Základem je dělat blbou. Osvědčilo se to už u prvních Martinových lumpáren. Babička vždycky říkala, že ženská má zástěru, aby zakryla mužovy blbosti a hanby. Jako puberťačka se nad tím Johana pořádně ošklíbala a bábi pro ni byla chudinka ze staré doby. Johana přece vyrostla do společnosti, kde se z mužských stali trubci, kteří se včas kopnou do zadku a chyby ani nestačí udělat. Od mámy měla dobrou školu.

Jenže po dvacítce přišla mezi starší ženské a vplula do jejich světa. Měla štěstí na dvě kolegyně, které si klidně žily s těmi svými chlapy kolem patnácti roků a nalily do Johaniny hlavy pár mouder, jakými opovrhovala u bábinky. Když za ní začal běhat Martin, postupně Johaně došlo, že by chtěla žít jako babička. Ta s dědou oslavila zlatou svatbu a mámě nikdy neschvalovala, že své dvě dcery vychovala bez tátů. Johana jí udělala nesmírnou radost, když si Martina vzala. Jenže místo damaškového povlečení měla Johaně věnovat tu největší zástěru, jaká existuje. Už dva roky po svatbě by ji upotřebila. Snad babička někde nahoře ví, jak na ni často Johana myslívá, jak s ní v duchu mluví, možná vyslechne všechny její tajené nářky.

Johanina produkce se díky vyčerpání ustálila na devíti litrech, ale dál už neklesala. Což byla docela úleva, přece jenom si uvědomovala, že tady a teď je jí vlastně docela dobře. Na to, co by ji ještě mohlo čekat. Na to, co velmi pravděpodobně přijde. Na mysl se jí dralo dost odporné slovo, uvízlé v jakýchsi divných časech: výtěžnost.

Dítě se konečně pustilo. Johana kývla na Karen a naznačila, že nakrmí ještě jedno. Vypila velkou sklenici mléka a dostala blonděatého andílka. Holčička, půvabná jako obrázek.

„Mama,“ natahovala ta malá.

„Máma jsem já,“ prozradila jí a nabídla prs. Dítě nechápavě koukalo. No, tobě už asi mateřina nepojede, vzdychla si Johana v duchu, ale dítě se váhavě přisálo. Nejspíš potřebovalo náruč a bralo ji holt se vším všudy. Zatímco holčička pila, dopřála si Johana čas na úvahy. Nikdy se nepovažovala za myslitele, spousta věcí v životě jí prostě byla jasných a nepochybovala o nich. Jenže tohle je nové. Je něco jako otrokyně. Dobře, ségra jí vyčítala, že otročila Martinovi a asi to byla dost pravda. Jenže nikdo nemůže vědět, že to vydržela, protože po bábíně smrti oblékla její pomyslnou zástěru.

Udělal svůj domov tak, aby se děti spokojeně nahřívaly a ten mizera Martin se sem vracel taky jako do bezpečí a klidu. Nalíčila na něj pastičku, do které se chytil: navařeno, naklizeno, říkává se. I toho sexu se doma dočkal. Teda naopak. Občas se dočkala ona. Bez ohledu na to, jestli náhodou zase nepadne do těhotenství.

Něco jiného přece je, pokud se člověk rozhodne rozumem zatít zuby. To si zvolí, zakousne se a drží. Zato sem se Johana dostala, aniž by proti tomu měla šanci něco udělat. Ano, zdravý rozum jí tehdy napověděl zajistit peníze pro děti a věci uspořádat tak, aby rodina měla šanci vydržet. Jenže to je všechno. Co teď?

Peníze snad poplynou pořád. Bude schopná dohodnout další smlouvu, případně aby pokračovala ta původní? Možná ano, někdo by se přece mohlšprajcnout, kdyby se ucpal penězovod a kojná nikde, nebo ne? Určitě se nikdo, pokud Johana věděla, zatím po své příbuzné nesháněl. Budiž, rodina je v suchu.

Tím pádem přišel na řadu bod Johana. Důležitý, nejdůležitější bod, protože ať si kdokoliv říká nebo myslí něco jiného, když bude dobrá ona, zvládne se i ten zbytek. S tím, že Johana slouží, všechno stojí a padá. Udrží si co nejdéle mléko, bude si ho držet, co to dá. Takže potřebuje klid, jídlo, spánek. Nevybočovat z řady, neupozorňovat na sebe. Být na sebe hodná jako v časech největšího svrabu.

Zákopová válka! Bůh sud', odkud se to v její mysli vzalo, skoro jí ten termín vyrazil dech. Rozebírala ho opatrně, rozložila na kousíčky a zase skládala. Vždyť je to

ono! Bude jako v zákopu, střely ať létají nad ní, ona tam povede co nejlepší možný život. Možná zavšivený a špinavý, ubohý a okrouhaný, ale život, který čeká na odvelení do bezpečí, domů.

„Nějak ses zasnila,“ vytrhla Johanu ze zamyšlení Karen. Vzhledla k ní a potom sklopila oči k holčičce. Taky usnula. Honem zalhala:

„Vida, já se začala těšit, že půjdu k moři, a ono mi to spí...“

Karen už neposlouchala. Dítě zakňouralo, bylo už na ní, aby je uklidnila. Johana si musela odstříkat a ošetřit bradavky. Po návratu přísným zrakem přelétla denní záznamy a přitukla si s Johanou sklenicí mléka.

„Máš toho za den devět celých jedna. Krize už přešla, co?“

Johana pokrčila rameny a napila se.

„Vždyť víš, jak nás honí. Vykoupala bych se v moři, tady je teplo pořád.“

Karen se zamyslela. Také měla slabost pro jižní pláže, teplo a vlnky. Ve Švédsku mají teplé akorát fjordy, moře nic moc.

„Pravda, mohly bychom požádat Cohena.“

Johana zívla a vzala Karen sklenici, že ji odnese.

„Zeptáme se... Ted' potřebuji spát.“

Když si Johana uklidila uvnitř sebe, rozdělila svůj život a našla jasný směr, spala klidně. Věděla už, jak dál. Vyjednávání o výletu k moři přenechala Karen a Marienchen. Jediná Clarissa nevypadala nápadem dvakrát nadšená. Už klesla na tři a půl litru. Vyhledávala Gizelu, ale moc spolu nemluvily, alespoň je Johana při delším rozhovoru nezastihla.

Clarissa měla strach z jakékoliv další námahy, k moři nešla, zato Gizela se nadšeně přihlásila. Znělo to poněkud falešně, podle Johany se zcela jistě chtěla Clarisse vyhnout. Marienchen docela opovržlivě zmínila Clarissino ubývající mléko. Chovala se jako malá hloupá holka a Johana se přistihla při myšlence na falešnou pámbíčkářku.

Ovládla se, začala shánět plavky. Samozřejmě si nejdřív vysloužila od Marienchen poznámku o velrybě, pro jistotu demonstrovanou rozpažením a velmi srozumitelným vysvětlením „Gróóosse Fish“. Johana se zasmála a bodře plácla Marienchen do zad. To je vždycky nejlepší odpověď na útok blba.

Ostatní holky se zasmály taky a ještě začaly soutěžit o to, zda některá není větší ryba, než celá Johana. Ony na tom byly všechny podobně, nedostatek pohybu a přísuny vydatné stravy udělaly svoje. Některé byly opravdu tlusté. Nemluvě o tom, že jejich ňadra potřebovala docela slušné množství látky na zakrytí. Ty můžou dopadnout!

Johana si vždycky při oblékání a kojení vzpomněla na babičku, která tvrdila, že lepší nacpané kozí chlívky, než rolovací visačky. To by holkám nepřeložila, kdyby se zbláznila. Stejně jako řeči o tom, že takové můžou kojit vodníka z mostu. Musela se spokojit s tím, že od svého příchodu holkám doporučovala nošení mateřských „kozích chlívků“ i v noci, alespoň pro první čtyři až šest měsíců po porodu. Alespoň jim zůstala naděje, že se tomu rolovacímu neštěstí plácaček v budoucnu vyhnou.

Nakonec cosi sehnały, vždyť ve městě byly obchody a plukovník to najednou vzal jako svou osobní záležitost, dopřát maminám trochu povyražení. Mohly vejít do obchodního domu a dvou velkými butiků na hlavní třídě. Pro všechny bylo ohromným zážitkem zkusit si oblečení u velkého zrcadla. Nejen plavky, nýbrž cokoli, co jim padlo pod ruku. Vidět se, ověřit představy o tom, jak vypadají – no, nebylo to příliš ke spokojenosti, ale pro Johanu ani tragédie.

Pokud měla podepřená prsa, vypadala sice dost prostorně, ale nebyla koule. Tak nějak klidnila i holky a naznačila jim, že střih dělá taky hodně. V obchodě pro mnoho x našly i korzetové body, které i s jejich těstovitými postavami udělaly zázraky.

Všechny to zkusily a nevěřily svým očím. Hotové orgie z toho vybírání nakonec byly a každá si vyprosila ještě jeden výjezd na zkoušení, protože už po třech hodinách musely zpátky ke kojení. Clarissu kupodivu neoblomilo ani to.

Konečně jim řekli, že po krmicí směně pojede první várka k moři. Jely zase v limuzínách s tmavými skly, ale byla to událost: společně s nimi se jely koupat směny z ostatních skupin. Na tohle městečko nasadili totiž ne dvě, ale rovnou čtyři kojící skupiny! Trochu po sobě pokukovaly, nevěděly, nakolik mohou mluvit otevřeně, ale ve vodě bylo jasné, že je jen tak kontrolovat nebudou. To hned bylo štěbetání! Johana se dozvěděla, že v jiné směně kojí další Češka, která nastoupila před měsícem. Už by Johana přemýšlela, jak se k ní dostat, ale Maďarka, která jí to prozradila, s významným důrazem dodala:

„Je nasazená potřetí.“

Johaně bylo rázem úzko. Nakonec možná vyhledá ta holka ji. Předstírala, že další nasazení pro ni není novinka a že jde o známou věc. Gizela nafoukla barevný míč a během výskotu a pinkání létaly vzduchem další stručné otázky a odpovědi. Smály se přitom, protože holky z jiných skupin uměly anglicky nebo německy asi jako Johana. Bylo by jednodušší nechat Polku mluvit po jejím, jenže mlela tak zběsilou rychlostí, že větší záchvaty smíchu budila jen Maďarka svým klením.

Marienchen na takové hlouposti nebyla, brouzdala se osaměle na kraji vln a hledala mušle. Johana ji několikrát zahlédla, jak jde do vody hlouběji a potom cosi prohlíží. Připomínala holčičku poprvé na pláži.

Najednou Gizela vykřikla a chytla se za rameno. „Nedělej se,“ zaznělo. „Krev, Máš tady krev!“ Hedvika zaječela. Vojáci, kteří si pokuřovali u aut, se rozeběhli k nim. Řvali něco jako „K zemi!“ ale nikdo je neposlouchal. Ječení a úprk, jako když do slepic strelí. Johana věděla, že by měla utíkat s ostatními do bezpečí, ale otočila se nejdřív pro Marienchen. Pozdě. Nebyla tam. Možná zrovna hledala ty mušle? Ve vodě svítila žlutá barva plavek. Vrhla se k ní.

„Marienchen!“

Neblbni, ty huso, napomínala ji v duchu. Možná to opakovala nahlas, plná úzkosti z toho, co za chvíli bude jasné. Takhle by přece Marienchen nevydržela, plácala by sebou a tak? Vlhy vyvalily nehybné tělo. Otočily je, aby nebylo pochyb. Marienchen měla tvář klidnou, ozdobenou po indicku tečkou nad očima uprostřed čela. Několik mušliček ještě držela v dlani, ale vysypaly se a moře si je stáhlo zpátky.

Kdo a proč po nich střílel, jim neřekli. Ostatní směny už měly smůlu, žádný výlet se nekonal. Kluci v modrých přilbách pročesali, co se dalo, to jediné holky po kouskách vytáhly ze služeb u filtru. Nikoho nechytli. Jenom Johanu napadlo, zda to nemá cosi společného s tím kostelem. Vyvolená, tak nějak to Marienchenoznačila. Byla u nějaké sekty? Oblbli ji a nechtěli, aby je prozradila? To už se asi nedozví, tady musí dělat stejně vyvalenou, jako jsou ostatní.

Všechny byly stísněné, všechny se ponořily do sebe. To, o čem slýchaly a nebylo jim nikdy srozumitelné, na ně najednou dosáhlo. Nějaký idiot je zabíjí, aby přestaly dávat život. I Cohena to sebralo, pořád mezi ně chodil a vyptával se, zda je někdo nekontaktoval nebo nesledoval v obchodě. Musel přece vědět, že jeho chlapi vymetli a sledovali celé okolí, ne?

Gizela měla jenom škrábnutí, ale kdyby kulka zůstala uvnitř, brali by jí to bez narkózy. Zbytečné mučení, při její hysterii by nejspíš ztratila mléko tak jako tak. Naštěstí ji včas přesvědčili, že o nic nejde. Vášnivě se proto soustředila na svou produkci. Ano zakolísala jí, šla o půl litru dolů, ale k mléku s povzbuzovači si přidala ještě silný vývar z kmínu. Chudák, nemilosrdně do sebe nalila zhruba dva litry! Zabralo to – a teprve potom začala mít radost z přežití.

Byla to Gizela, kdo jim postupně v radosti z obnovených sedmi litrů produkce pověděl detaily o životě poté. Pohledné kojné se prý nabízejí jako v dražbě, možná přesně tak. Zkrátka bohatí a vlivní lidé si mohou dopřát dítě s kojnou, dokonce se o ni nějaký čas starat. Gizela právě prožila luxusní zaopatření a dokonce si mohla nechat nějaké šaty. Nic víc. Ani pořádně nevěděla, kde byla, mluvili na ni anglicky,

ale taky jim to moc nešlo. A měli jen jednu starou hospodyni, sídlo velké na pozemku velkém jako park, kde Gizela mohla jen do několika pokojů a nejbližší zahrady. Gizela se tam v přepychu a pohodlí prokutálela těhotenstvím, porodila, krmila své dítě šest týdnů, potom je předala otci a přišla sem.

Ty, co moc pohledné nejsou, prý jsou přidělené na pořadník, alespoň se to mezi holkami říká. To Gizele nehrozilo a asi dlouho hrozit nebude. Samozřejmě je ten pořadník taky za poplatek. Gizela prý potkala jednu holku po třetím děcku ve službě, ta prý se právě na pořadník dostávala k chlapům, co taky museli hodně zaplatit, ale na vydržování delší, jak měsíc, neměli. Ošustili, oplodnili a vrátili. Potom si přišli jen pro děcko. Mít k dispozici kojnou znamená zajistit hodně silnou ochranu a všechno ututlat.

Johana nad tím jen pokrčila rameny. Tušila to správně, hroutit se proto nehodlala. Vedle smrti Marienchen nebylo podstatné, jak všechny řeči odpovídají jejím představám a zapadají do sebe. Zato Clarissa se docela uklidnila. Vypadlo z ní, že má většinu rodiny na venkově, na statku v Bretani a moc dobře se jim nevede. Její peníze jsou rozdělené na dvě konta: pro rodinný statek a pro její budoucnost. O dcerku se starají rodiče. Johana s ní zkusila probrat lehčí cviky na pas. „Když máš tady, nejsi tlustá,“ ukazovala jí svoje zúžení na macatém těle. „Hezká jsi a postava potřebuje trochu tvar. Ty nebudeš na pořadník!“

Clarissa ji objala a začala se chystat na budoucnost. Tu a tam si zakroužila boky a snivý výraz svědčil o tom, že si představuje luxus, jaký tím může získat. Také Karen se tou dobou poněkud změnila. Byla sice zamklá, ale Johana poznala, že místo strachu, který teď holky tu a tam bral, cosi promýšlí.

„Chceš utéct?“ Zeptala se jí přímo a doufala, že se mýlí. Karen se ušklíbila:

„Copak jsem pitomá? Ne, moje milá, já jsem zvyklá pracovat s tím, co mám. Zajistit se, rozumíš? Jsme v pěkně blbý šlamastice a potřebuju z toho vytřískat, co se dá.“

Johana jí kupodivu rozuměla dobře, přestože „šlamastika“ byl její osobní překlad švédského výrazu pro značný průser a Karen ho používala často. Karen byla zkrátka opět nad věcí, klidná a mozek jí pracoval na plné obrátky. Jenže jakým směrem?

„Jak to chceš změnit?“

„Natrvalo, Johano. Nechci se vrátit. Máma se o děti postará a sestra jí pomůže. Vlastně mi to tady vyhovuje, víš?“

Johana cítila, že se něco blíží. Visela očima na Kareniných ústech. Ta se rozhlédla a nahnula těsně k Johaně.

„Šla bych si odsedět vraždu,“ dýchla jí do ucha.

„Ty?!“

Jenom se ujistila, že rozumí. Johanu to kupodivu nevyděsilo. U Karen šlo jistě o cosi racionálního, nějaké vyřízení účtů a tak. Nebo náhoda ve vzteku? Kdoví. Ona Karen sice vypadá chladně, ale s dětmi je jiná. A tomu Johana věřila víc. Možná se moc napila, oni ti severští národové – no, proč se asi říká, že někdo chlastá jako Dán? Švédové jsou v ještě větší zimě.

Karen její klid překvapil. Přikývla, potom pokrčila rameny. Touha povědět to byla silnější, než dosavadní rezervovanost. A nebo Johaně věřila jako málokomu.

„Ono se neví, kdo vlastně, víš? Byly jsme tam tři a nůž. Obrana, chápeš? Máma je stará, sestra studuje – a já byla potřetí těhotná. Věděla jsem, že na mne kvůli děcku budou hodní - a byli. Máma se postará o moje děti a tak.“

Johana popřemýšlela. Jasně, bylo to praktické. Tvrdé, ale Karenino. Osud ji vlastně odměnil tím, že rodinu zajistí. Vězení jako vězení.

„Rozuměla jsi mi?“

Johana přikývla a podala Karen ruku.

„Mám tě ráda, Karen. Tamto zůstalo - tam.“

Seděly u Cohena společně. Johana se kvůli Kareninu nápadu zpronevěřila svému předsevzetí, vystoupila z řady nenápadných. Poctivě vzato, byla vůbec někdy nenápadná?

„Chceme přejít do armády,“ začala Karen. Cohen vyvalil oči, tak užaslého jej nikdy neviděl. Karen klidně pokračovala: „Speciální oddíl, samozřejmě, první nasazení jako vojandy a časem frčky. Za výkon a další nasazení. Může to být příslušnost k našemu státu, ale pod jednotným velením.“

„Co vás to napadlo?“

Johana si plukovníkův údiv nebo zděšení či co mu to škubalo tváří, docela užívala. Karen měla slovo a snad celkem srozumitelně, pro Johanu určitě, plukovníkovi vysvětlila, že když už jsou neférově zataženi do dlouholeté služby, chtějí mít ještě cosi dalšího, třeba výhody veteránů a podobně.

„Ničíme své organismy, plukovníku. Ostřelovali nás jako vojáky, ale my musíme udržet laktaci. To vyžaduje hodně kázně, nemyslíte? V mnoha ohledech jsme vlastně špičkovými vojáky. A když budeme muset zase otěhotnět, můžeme do porodu dělat někde v zázemí. Třeba u prádla.“

Cohen jim nabídl whisky, sám si nalil dvojnásobek. S přimhouřenýma očima je pozoroval.

„Speciální útvar? To už stejně jste. Dobrá, promluvím s vedením. Docela mne zajímá, co z toho bude za malér. Hm, takhle rovnou to nebude mít účinek. Víte co? Udělám pro vás ještě víc: vy obě navštívíte ostatní skupiny kojných a vysvětlíte, co chcete. Potom to teprve dám dál. Mno, většinou byste mohly být do armád svých zemí přijaty. Mimo vás, Karen.“

Johana ji chytla za ruku. Cohen našpulil rty.

„Mno, Karen, budete pro tu věc něco dělat, i když z ní právě vás vyloučí?“

Karen se napřímila a přikývla. Johana se kousla do rtu. Whisky jí dnes vůbec nechutnala, ale potřebovala by ještě aspoň dvojnásobek. Bylo to tak prosté! Karen určitě holky snadno přesvědčí, protože armády mají pro své lidi dobré nemocnice a výslužné a tak. Jenže jestli se Karen bude muset vrátit do vězení? Karen se k Johaně otočila a povzbudivě se na ni usmála. Možná přesně takhle se tvářila kdysi dávno při rozsudku. Bojovala za ostatní, vzala to na sebe. Jestli někoho opravdu zapíchla, musela mít zatraceně dobrý důvod!

Johana si rozpočítala, kdy mohou vyrazit. Získaly pro nábor hlasů ještě Gizelu. Plánování návštěv nechal Cohen na ní, jakožto nejproduktivnější kojné. Bylo to sice na jednu stranu logické, na druhou to zase zavánělo potřebnou dojivostí. Toho příměru se snad už nikdy Johana nezbaví. Hm, pořád lepší, než co občas zaslechla. Kojba nebo tak nějak. Podivuhodný výraz až trochu nepříjemný, to už „kojodojení“ ona sama vymyslela líp.

S holkami odjinud se domlouvaly docela dobře. Stačilo vysvětlit, že by jakožto vojandy měly armádní zabezpečení a všem došlo, jaký by to byl rozdíl. Cohensi zjistil výsledky a slíbil, že věc pošle nahoru, že bude mít podporu ostatních velících. Tak tohle se povedlo, mohly si s Karen oddechnout. Stihly se tedy postarat o budoucnost a ať se dělo cokoliv, přežijou to a bude líp.

Staly se opravdu vojandami, Johaně přidělili dokonce četařku. Nebylo to ovšem zadarmo, musely nejdříve zvládnout pár pořadových cvičení, povely a zdravení. Docela bžunda, první dny se skoro válely smíchy a ten seržant, co je měl cvičit, byl naprosto zplavený.

Johaně ho bylo líto. Ona měla víc rozumu, takže se nešklebila ani nad pistolí. Karen se blbnutí holek vůbec nelíbilo a dala znát i Johaně, že je blbá nebo trapná. Možná to znamenalo obojí. Jejich parta byla nejvíc rozdováděná, a právě kvůli Karen se Johana umoudřila a dokonce okřikla Clarissu.

Další popotahovačky měly s uniformami. Všechny holky uvažovaly rozumně, armády nikoliv. Nikdo tam na vzdálených ministerstvech nebral do úvahy mizivou eleganci umiforem, které se snaží obepnout průměrný metr a půl přes prsa. Nakonec samy kojné navrhly a sestavily jakýsi kompromis, jehož základem byla dlouhá pelerína, která se dala nosit přes maskáče i šatovou sukni. Ta šatovka byla stříhem nejmilosrdnější i k opravdu rozměrným holkám. Sice v tom s kravatou a kloboukem vypadaly jako z nějakých starých dob, ale dobře. A to bylo hlavní.

V běžném životě se mimo několika vojenských ptákovin nezměnilo skoro nic. Pomaličku si zvykly na salutování, kontroly ložnic, nástupy směn. V tom, co pokládaly za důležité, to jelo dál. Žádné spojení s domovem, žádný volný pohyb.

Zato využití léčícího potenciálu pokračovalo ve všech ohledech. Rozkaz je rozkaz, takže ještě tady v letovisku byla Johana odvezena místo krmení do dalšího. Měla na Cohena vztek, ale on použil právě toho „Splňte rozkaz, četaři.“ Dala pít trojici mladíků a jedné ženě. Potom holt snesla, aby se na ní vystřídali. Protože zase šlo o peníze, tudíž o soukromou Cohenovu prasečárnu, vymohla si na Cohenovi ještě cestou zpátky jazykový kurz. Nejdřív angličtinu, potom se uvidí.

„Proč se neučíte jedna od druhé?!“

Moc se mu do toho nechtělo. Podívala se na něj tak ledově, jak to jenom šlo:

„Plukovníku, jsme pořád vyčerpané, krmíme po směnách. Sám víte, že střídáme jídlo, pití a spánek. Cpeme se skoro bez přestávky, abychom nepřišly o zuby a kosti.“

„Pane plukovníku. Dodržujte subordinaci, četaři.“

Trhni si, odpověděla mu otráveně v duchu.

„Pane plukovníku, dovoluji mi nekomunikovat, jsem unavená.“

„Povoluje se.“

Zachumlala se do své khaki peleríny. Měly univerzální velikost, což bylo docela praktické. V případě nouze by taková věc zakryla a maskovala džíp. Nebo menší

nákladník. Zkrátka se s ní dalo vždycky počítat. Usnula, ale Cohenji na stanovišti vzbudil ji docela jemně. Měl smůlu, vzpamatovala se rychle.

„Můžu mít otázku? Ééé – pane plukovníku.“

Přikývl.

„Můžeme se dozvědět, jak žijou naše rodiny? Jen o nich vědět, nic víc.“

Zasyčelo to, jako kdyby byl Cohen balónem, který propíchl. Honem připomněla:

„Jsme přece vojáci, tak by armády...“

„O tom ale nebyla v požadavcích řeč?“

Mohla by odseknout, že o tom roztahování nohou taky ne. Ovládla se a vystoupila. Hned mu předpisově zasalutovala a odkráčela. Asi měla použít takové to „dovolte mi odejít“, ale vojenských šaškáren a rozkazů si právě dnes užila vrchovatě. Měl u ní pořád vroubek, hajzl velitelská, mimo jiné i kvůli Andree.

Karen pořád visela v luftě, Švédové si dávali na čas. Nikdo další nevěděl, že má Karen nějaký problém, dokud se nevypotácela od Cohena. Byla bílá jako zed' a zalezla k sobě do „ložnice“. Seděla tam na posteli bez hnutí dobrou čtvrt hodinu, dokud někoho nenapadlo zaběhnout pro Johanu. Zrovna dokončila krmení a bylo jí jasné, oč by mohlo jít. Všechny zvědavé tichošlapky nastraženýma ušima odehnala až do společenské místnosti, vzala si džbán s mlékem a dvě sklenice, a vlezla za Karenin závěs.

„Kopni to do sebe, whisky nemám,“ nabídla Karen jejich základní životabudič. Groteska zabrala. Karen se zhluboka napila, ale už během posledních doušků její kamenná tvář povolila.

„Vezme mě nanejvýš Cizinecká legie, domů se už nikdy nesmím vrátit.“

„Panebože,“ hlesla Johana a objala ji. Karen neplakala, jen se k ní tiskla a držela se jí jako záchrany. Hlasitě dýchala a občas nasucho vzlykla. Johana z ní cítila bolest mnohem silnější a horší, než jakou kdy potkala.

Dlouho trvalo, než porozuměla, že mimo štkání se pod její levé rameno Karen pokouší cosi říct. Znělo to asi jako „všichni do mě jen kopou“ a „zřekli se mě, nikdy už je nevidím“. S tím se dá dělat jen jedno: držet, hladit a být tady. Po dlouhé, velice dlouhé době Karen zvedla hlavu. Červená a opuchlá, ale zase se ovládala.

„Zbylo ještě mléko?“

Napily se znovu. Johanu přitom napadlo, že ten nápad s armádou nebyl nejhorší, protože přece není lidské lít do sebe nějakých dvanáct litrů čehokoliv denně. Budou pěkně oddělané, až se dostanou ze spárů povinností vůči světu. Nebyla sice doktorka, ale pamatovala si, že se ani pití vody kvůli ledvinám nesmí přehánět. Prsy, dopované chemií, by z té kojící smršti mohly mít brzy rakovinu a kosti stejně zřídnu. Snad jim měli nějak vypnout mozky a nechat z nich jen ta těla, krmená a napájená a hned zase do mrtě vycucávaná.

„Cizinecká legie?“

Karen přikývla. Johana pokrčila rameny.

„A proč ne? Ber to. A víš co? Jestli se dostaneš k pohovoru, řekni pravdu. Teď už nemusíš nikoho chránit. Chraň sebe.“

Karen přimhouřila oči.

„Jo, to je fakt. Ale všechno neřeknu. Jenom to, co víš ty.“

„Oni to zjistí.“

„To by měli. Potom mi uvěří líp.“

Johana si oddechla. Karen, jak ji znala, je zpátky. Ať se jí stalo cokoliv, ona si věří. Což znamená, že je to normální holka, možná s trochu divokým životem. Zopakovala:

„Mám tě ráda, Karen.“

Nic víc, prostě se už jenom zvedla a šla. Holkám na společence řekla, že se Karen rafla s Cohenem a dostala strach, že to přehnala. Holky tím rozdělila na dva tábory. Jeden se děsil, jestli z toho nebude malér i pro ně, druhý se radoval, že Karen zkrotla.

Za pár dní to byla Johana, kdo vyšel od Cohena bílý, možná dokonce nazelenalý. Zase jednou si ji zavolaal a měl tam i toho fešného tlumočníka, kterého povolali tehdy, když ... Když nakonec šlo jenom o šváby. Bylo zajímavé zrovna s ním se po vojensku zdravit. Posadila se, starší seržant vedle ní. Kdyby se podplukovník netvářil naprosto podivně, měla by Johana docela nepatřičné myšlenky.

„Už vím, proč šlo všechno tak hladce, že vás zařadili do armády. Taková fraška! Nicméně, jde o vyšší zájmy.“

Cohen byl ledový, až ten jeho hlas řezal. Zřejmě nebyl nijak nadšený z toho, že z hejna kojných je regulérní součást armády. Místo, aby se jim směl vysmát, musí je brát vážně. Třeba by bylo možné si na Cohenovo pasáctví stěžovat? Ne, Johana hned odhadla, že by mohly spadnout do něčeho horšího. Cohen jevydíratelný, takže ho časem nějak zpracují. Jak tak na něj koukala, došlo Johaně, že velením vojandám byl sice možná ponížený, ale teď přišlo ještě něco horšího. Cítila pod Cohenovým tónem ještě strach. Cohen vyděšený? Johaně se udělalo mdlo. Zkusila špatné zprávy o vyšších zájmech odklonit:

„Jde o Karen, pane plukovníku?“

„Co Karen?“

„Je už ve stavu?“

Cohen mávl rukou. Otočil se k tlumočnickovi:

„Zdá se, že tu moc práce mít nebudete. Naše vojínky se začaly učit. Jenže já musím mít jistotu, že paní Johana porozumí všemu. Potřebuji, aby se o věci dozvěděla první, než svolám směny kojných.“

Ani tohle neznělo přívětivě, ale Johana se rozhodla být vstřícná, klidná a možná dokonce milá. I když, ať se mělo dít cokoliv, tentokrát žádná sklenice whisky nablízku nebyla. Dokonce ani voda ne. Hm, on vlastně Cohen nikdy vodu v kanclu neměl.

„Mno, asi bych měl začít,“ přerušil ticho Cohen. Johana přikývla. „Takže přejdu k věci: výzkumné týmy objevily jasnou souvislost mezi šváby a epidemiemi. Švábi přicházejí z Afriky. Jsou nosiči něčeho... ehm,“ nahlédl do papíru před sebou. „Ano, jakéhosi protoviru. Zkrátka mrchy, která se vyvíjí dál na několik způsobů podle živné půdy, kam švábi přijdou. Je to druh... Ehm, symbiózy.“

Johana zapátrala v paměti a vybavil se jí dávný obrázek mořské sasanky na nějaké račí ulitě. Sasanky se jí vždycky ohromně líbily, jak hýbaly chapadýlky. Proti stejnojmenným jarním kytkám, co ani nevydržely ve váze, byly mořské ne-kytky mnohem zajímavější.

„Vím, co je symbióza,“ pronesla česky spokojeně. Potom se hned opravila v angličtině.

„Ano, to je skvělé. Takže víte, co je symbióza. Už se našlo kolem třiceti vyvolávačů smrtící nemoci. Zatím byla důležitá určitá koncentrace... Ehm, vzduchu od moře. Takže švábi, blízkost moře a ještě souhra zhruba tří ze třiceti dalších faktorů. Stačí několik lidí s obyčejným nachlazením, nemoc se dotvoří, množí a najednou vypukne.“

„Třicet vyvolávačů,“ hlesla Johana a udělalo se jí mdlo. Naskočila jí vzpomínka na smrtící kombinace nevinných věcí v jednom strašně starém filmu, ale tam to nějaký hajzl vymyslel a prováděl schválně. Vypadal jako netopýr. Ne, blbost, ten snad zachraňoval?! To je fuk, kdo si má všechny cvoky z tisícovek filmů pamatovat. Ted'

se děje něco horšího doopravdy a to je přece příšerný průser! Jak může být Cohen tak klidný?!

„Ano,“ pochválil její pozornost Cohen. „To svinstvo je neuvěřitelné, dokáže se probudit kdekoliv, kde se švábi rozšířili a kde je takzvaně zdravý mořský vzduch. Ta další stopa z řetězce marketů se ukázala být velmi důležitou, po ní se odhalilo hodně souvislostí. Pouze Američanům se podél Atlantiku podařilo šíření švábů zastavit. Ne, že by měli nějakou technologii nebo dobrou karanténu. Stačila příroda. Výjimečně jsou jejich původní švábi lepší, než přivandrovalci. Což je pozoruhodné. Zajímalo by mne, jak se na to dívají zbytky indiánů... Mno, rozumíte tomu nebezpečí?“

Johana přikývla.

„Nekonečná služba, další smrti.“

„Ano. Jenže už nejde jen o mořské pobřeží a malá města. Ti švábi jsou hlášeni z Lyonu, Bukurešti, Madridu, celého Beneluxu, chycená je půlka Německa, kompletně odepsat můžeme Itálii, Řecko, Makedonii, Turecko, Izrael a vlastně celý arabský poloostrov. Ty mrchy pronikly dokonce na Britské ostrovy!“

„Panebože!“

Podívala se na tlumočnicka. Ten se mračil, možná o tom ještě nevěděl. Cohenpokyvoval hlavou a koukal na prázdnou sklenici. Evidentně by se nejradši ožral– třeba jako Dán.

„Všechno se mění. Přišly nové rozkazy, četaři. Zůstaneme tady i po vyklizení města. Nikam se nepojede, naopak. Děti budete krmit jen proto, že potřebujete kontakt kvůli mléku. V první řadě musíte zajistit odolnost vojska. Dospělému muži stačí jednorázové podání tří set mililitrů na osobu. V první řadě zajistíte zdraví jednotkám, které se pohybovaly v kontaminovaném prostředí.“

Johana poposedla. Tohle jí připadalo logické, ale proč si na to zavolal právě ji? Jako kdyby jí četl myšlenky, přísně se na ni podíval.

„Jste četař, poddůstojnice, z kojných máte nejvyšší hodnost. Sice zaslouženou, vysokou, ehm, produkcí, ale to je v tuto chvíli vedlejší. Ověřil jsem si, že odpovídající autoritu máte. Můžete se dostat ještě výš, časem až na kapitánku. Po letech služby a důstojnické škole ovšem.“

Johana si vzpomněla na dva noční výlety a ušklíbala se. Nebo po TÉHLE škole?! Cohen se kousl do rtu, jako kdyby jí četl myšlenky. V tuto chvíli Johana vůbec neuvažovala o kariéře a byla by celkem ochotná Cohenovi povědět, aby si to strčil někam. On však ještě neřekl všechno:

„Bylo rozhodnuto, že v nastalé situaci bude z civilu staženo sem do bezpečí množství osob, které již mají přirozenou imunitu nebo se mohou v budoucnu stát nositelkami života. Jsou to hlavně členové rodin našich kojných, takže i vaše dcery a sestra. Váš syn také, ten bude s dalšími chlapci postupně vycvičen pro potřeby budoucího světa. Váš manžel zůstane, kde je. Může být využit na svém původním působišti jako mnozí další, u kterých se dá v případě epidemie očekávat přežití.“

„Tto ne,“ zadrkotaly Johaně zuby. Představa nějakého armádního odchovu Martínka a holčiček, určených k oplodňování a kojení, ji naprosto vyděsila.

„Manžela litovat nemusíte,“ zvolil Cohen blahosklonný tón. „Díky vám má šanci, a pokud se ukáže jako schopný, může se dostat zpět do vaší blízkosti.“

„Když říkáte, že ho pokládáte za odolného, tak se nějak protluče,“ mávla Johana rukou. Měla tu dost času na trdné přemítání o kvalitě svého manželství. Navíc Martin je dost schopný, aby příležitosti využil po svém. Ten by se hodil i do svérázné české politiky.

„Ale co děti?! Zůstanou aspoň u ségry...“ Než porodím, málem dodala a zase jí bylo špatně. Vždyť jim chtěla zachovat co nejvíc domova!

„Nene, vy jste mi nerozuměla!“

Cohen vypadal zaraženě. Konečně trochu povolil, vytáhl odkudsi povědomou lahev a dvě další skleničky.

„Já vám přece říkal, že tady zůstaneme. Je tu ideální prostor pro vybudování první chráněné posádky. Rodiny přijdou za vámi a budou tu chráněny s vámi!“

Johana vykulila oči. Kopla do sebe whisky tak, že se zakuckala. Cohen dolil další hlt.

„V tom maléru aspoň jedna dobrá zpráva, co? Budete žít podobně, jako jiné příslušnice armád, s rodinami. Pro vás to tu bude zdravé. Domy jsou pěkné.“

„Vrátí se k nám Andrea?“

„Andrea? Ne. Po pravdě, odveleli ji do toho úspěšného výzkumu. To ona dotáhla, co jste si promýšlely. A potom šla někam, dál. Ale pro ostatní ať je nemocná, jak znělo krytí, jasné?“

Hlavně, že je holka v pořádku a snad se dostane i k těm svým fyzikálním breberkám! Johaně se ulevilo a přistihla se, že Cohena skoro nevnímá. Vykládal plynule o tom, že až vypukne panika, až lidé zjistí, jak neúprosný osud je čeká, byli by schopni všechny svoje naděje zničit. Tady jim ale nic hrozit nebude. Podobné středisko se již připravuje v Anglii, Německu, Francii. Najednou si Johana uvědomila, že navzdory tomu, co Cohen vypravuje, je velmi spokojený. Což smrdí.

„Promiňte, ale jak Andreu odveleli? Proč? Vždyť nedělala žádné problémy.“

Cohen vzdychl, ten starší seržant zpozorněl. Johana se střetla s jeho pohledem. Něco ví, ale nemůže mluvit, napadlo ji. Znovu se podívala na plukovníka.

„Jsem sice v armádě, ale měla bych vědět, co se stalo, a rozumět tomu.“

Cohen zíral skrze ni, jako by nic neřekla. Zkusila další výpad:

„Marienchen.“

„Co prosím?“

„Zabitá Marienchen,“ pronesla tiše. Bylo to další jméno, které ji strašilo. Když se mluví o bezpečí, musí se mluvit také o zbytečné smrti uprostřed střežené oblasti. Ten pohledný starší seržant se teď tvářil nechápavě. Tohle nevěděl. Cohen zrudnul a zblednul. „To je uzavřený případ. Teroristi utekli. Všechno jsme pročesali.“

Johana přikývla a otočila se k tomu českému chlápku:

„Poslyšte, vy jste zkušený voják. Víte, pořád mi to vrtá hlavou: Když někdo na velkou dálku strelí člověka mezi oči a nikdo si toho nevšimne, je normální, aby potom, ještě v klidu, někoho dalšího jenom postřelil? Gizela zrovna stála a čekala na míč, koukala jsem přímo na ni. Škublo to s ní, sáhla si na rameno a byla tam krev. Ten vrah musel mít poprvé štěstí nováčka nebo Gizelu zastřelit nepotřeboval.“

„Myslíte, že to byl ostřelovač?“

Muži si vyměnili pohledy, plukovník nejspíš v duchu klel, protože se znovu kousal do rtu a koukal po Johaně úkosem a velice nepřívětivě. Přikývl.

„Ano, je to možné. Velká mrzutost! Jenže dnes, s těmi hračkami, které se dají běžně koupit, může podobnou věc zvládnout i civil. Šetřením jsme zjistili, že ta žena předtím opustila stanoviště, byla ve městě a zřejmě nějak kontaktovala jednoho nebo dva muže. Víme, že byla v kostele a s někým tam mluvila. Byla tu zasažena velká oblast, proklouzli, parchanti.“

Johana zkusila přihodit informaci, jestli Cohen neřekne víc.

„Naznačila mi, že se setkala s někým, kdo jí vykládal, že je vyvolená. V katolickém kostele.“

„Víc toho nevíte?“

Bylo jasné, že by ji Cohen přizabil, jen aby něco neprozradila. Kdyby pohled krájel, tak už byla ne na plátky, ale na hranolky. Johana přibrzdila, bude zdravější se stáhnout. Teď přece neriskuje za sebe, ale i za své děti! Zavrtěla hlavou.

„Je mi to moc líto, ale ona to tajemství měla moc čerstvé, možná by se svěřila, jenže až za několik dní.“

„To je dobré vědět, zajistíme podzemí, děkuji vám,“ sladce zakončil debatu Cohen. Potom ještě Johaně vysvětlil, jak si představuje její další práci. Bude vhodné, aby si ženy vybraly nejbližší FREE domy v okolí tohoto stanoviště a označily si je. Ona je bude prověřovat a přidělovat tak, aby si ženy nebraly nepřiměřené nemovitosti.

„Prvořadou povinností je další vysoká produkce, žádné smeččení paláců,“ připomněl.

Potom se Johaně složilo všechno, co slyšela, dohromady.

„Takže Evropa vymře?“

Cohen pokrčil rameny.

„Během těch roků lidé osídlili pobřeží, kde se díky kojným zvýšilo procento odolných lidí. Je ověřeno, že i jejich děti jsou odolné, takže snad časem budou další zdroje léku. Zatím musíme chránit zdroje současné. Mimochodem, váš manžel hodlal vycestovat do Egypta s vašimi staršími dcerkami. Zajistila ho vaše rozvědka ještě na letišti a vrátila domů.“

„V Egyptě byl už dvakrát,“ hlesla nechápavě Johana. Proč jí to říká? Cohenzavrtěl hlavou.

„Rodiny kojných se nemohou pohybovat po světě. Pochopte, budí nebezpečný zájem. Navíc nechci pomlouvat jeho otcovské city, ale je naprosto finančně závislý na mizivém kapesném, které mu vyměřil kurátor. Přiznal, že mu letenky přes prostředníka zaplatil egyptský princ Abdul Karšíf.“

„Proč by to dělal?!“

Oba muži se na Johanu podívali tak přemýšlivým pohledem, že pochopila víc, než toužila. Před Cohenem se ale nesesype, to tedy ne! Znovu si vzpomněla na Andreu. Ta holka by se jen tak nedala.

„Andrea utekla, vidíte?“

Starší seržant se zájmem koukal k oknu. Cohen se mračil jako čert.

„Nevím, co bych vám k tomu řekl. Nejsem povinen vám sdělovat tajné informace.“

Tentokrát byla sladká Johana.

„Děkuji vám za zprávu. Mohu odejít?“

Jako kdyby kdesi za Johaninými zády bábi podotkla: „Někdy člověk po něčem touží, musí to mít, nedá pokoj, dokud to nedostane. Jenže nakonec zjistí, že dostal, co vlastně nechtěl.“

Právě tohle se stalo. Dostala svoje zprávy o rodině, vlastně i o Andree. Bude tu dokonce svoje milované děti mít. Jenže s vědomím, že jsou pro všechny jako drahocenná zvířátka, která budou snášet zlatá vejce. Kdyby chtěli odejít, mohou zmizet. Někam do Orientu, někam do područí lidí, co by využívali zdroj života. Docela si dovedla představit, že Andrea někde trčí zavřená. Ztěžka vzdychla. Jak ji najít? Maximálně tak, že se objeví nějaká mléčná stopa. Tedy to, že se krajem přežene smrt a nějaká skupina lidí to přežije.

Cohen už nic neřekl, ale viděl, co jí jde hlavou. Propustil ji s milým a dokonce soucitným výrazem, falešným skrz naskrz. Z toho bylo Johaně šoufl nejvíc. Vyšla od plukovníka bledá jako smrt, s další představou holčiček málem někde prodávaných a vězněných v harému jí podlamovala kolena. Martin, ten hajzlpitomej!

„Johano, co ti chtěl? Vypadáš hrozně. Něco doma?“

Dalo se čekat, že se k ní holky vrhnou, ale dokázala jim nějak povědět, že bude novina. Cohen je svolá. Moc je tím nenadchla, podle její barvy ihned usoudily, že jim plukovník veselé vtipy říkat nebude. Nechaly ji však, šla tedy dál jako napůl slepá na krmení. Měla přece alkohol, potřebuje se zbavit mléka, dokud se do něj whisky nedostane.

Auu, to zabořelo! Mrňousovi se prořezal první zoubek, Ještě nevěřel, že se s ním nekouše. Lehce ho pleskla přes plenky. Mrně zpozornělo, ale poslušně začalo pít bez kousání.

„Jsi jako moje Hanička, ty to taky došlo napoprvý,“ pochválila miminčí snahu. Je to tak, všechny děti jsou stejné a přitom každé jiné. Nevadilo by jí, kdyby mohla mít děcek víc, vlastních děcek i přijatých. Ano, mohly by přece některé z těch kojenných mrňat adoptovat, proč by ne? Už budou taky odolná, hodí se k výcviku. Fuj, to je slovo!

Jenže to by chtělo taky tátu, aspoň částečného. Martina už definitivně odepsala. Možná neměl v úmyslu spáchat na holčičkách takové svinstvo, jak říkal Cohen. Ten je taky pěkná svině, rád zastrašuje a mstí se. Možná Martin blbě nalítnul nebo šlo o bůhví co, ale určitě by jenom debil bral děti kojné do míst, kde se taky umírá.

Což tedy, bohužel, když to Johana zodpovědně probírá, Martin mohl v úmyslu mít. Možná z toho chtěl potom vykličkovat, zahrát si o vysoké prachy na místech, kde se docela drsně vydělává na čemkoliv, co souvisí s dárkyněmi života.

Co dál? Co by. Holt je Johana jednou z několika stovek nebo tisíc ženských, ke kterým všichni budou vzhlížet. Cohen má pravdu, byli by schopni je třeba rozsápat, vždyť každý chce přežít. Možná se hrozba moru od švábů ještě pár let nenaplní, možná se povede objevit způsob, jak látku z mateřského mléka nahradit nebo vytáhnout a nadělat nějaké očkování. Snad teď, nakrátko, budou chvíli s rodinami žít nějak líp.

Možná ona a všechny kojné minulé i budoucí umřou vysílením, možná budou litovat toho, že jejich dcery musejí rodit a kojit pořád dokola, ale budou spolu. Osudu se nevyhnou, ale teď to vypadá na důstojnější žití, než dosavadní živoření ve stanu a zákaz vzpomínek.

„Usnul ti,“ zaslechla nad sebou Karen. Opravdu, ten drobek bez varování dočista vytuhnul. Poslední doušek mléka mu málem vytekl z pootevřené pusinky. Ještě na poslední chvíli ho však stačil polknout a blaženě vzdychl. Brzy takhle uvidím

i Mášenku, slíbila mu Johana v duchu. Rozněžnilo ji to, pohladila prcka po tvářičce a sledovala zachvění víšek, i když koutkem oka zahlédla pohyb opodál.

Stál tam tlumočník a zvědavě pozoroval práci zdejších vojenských specialistek. Vlastně předstíral, že zevluje celkově, ale spíš nemohl odtrhnout oči od bílé Johaniny kůže v rozepnuté košili. Johanu napadlo, že jako Čech by se zrovna do její rodiny náramně hodil. Že to je kus pěknýho chlapa, z toho ona na zadek nepadne, to je tady kdejaký sameček. Snubák ani rýhu po něm nemá, takže by mohl být volný? A kdyby ne, tak co? Mohl by dělat taťku jaksi služebně. Ono se to vystříbří.

Než dostala další mrně, usmála se souhlasně vstříc žádostivé jiskřičce v jeho pohledu.